

MC
111.400

10.

Dr. Anders

**KARRIER
VAGY
EGÉSZSÉG**

FEJEZETEK EGY ORVOS ÉLETÉBŐL

MCM.400

1991

Alexa Alexandra

KARRIER VAGY EGÉSZSÉG

– Elég volt? – kérdezte a fiatalember, ahogy a lány nyomában kiúszott a medence széléhez, és elnézte, ahogy levegő után kapkodva megkapaszkodik a rúdban. Kutatva vizsgálgatta a csinos, napbarnította arcot. – Nem érzed jól magad?

– Ugyan, Michael – nevetett a lány. – Hogy jut eszedbe? Nagyon jól vagyok.

– Régebben tovább bírtad a teniszezést meg az úszást – felelte kicsit habozva a barna hajú fiatalember.

– Szóval figyelsz? Ajaj, így jár az, aki orvossal kezd. – A szőke lány ellökte magát a faltól, és mint egy ficánkoló hal siklott a medence közepéig, aztán a hátára fordulva lebegett a vizen, a nap felé fordítva nedves arcát.

A férfi már meg is feledkezett előbbi aggodalmáról. Hamarosan utólérte a lányt, aztán mellette úszott tovább, de most nem az orvos vizsgálódó pillantá-

sával, hanem a szerelmes férfi szemével nézte.

Megérte a látvány! Milyen gyönyörű az ő Claudiája! Mindig körülengte valami frissesség, nemcsak most a friss levegőn, a napon, a gyöngyszemként csillogó vízcseppekkel az arcán. Rózsás arcáról és kék szeméből sugárzott az életöröm, karcsú, feszes testéből meg az erő és a ruganyosság. El sem tudja már képzelni nélküle az életet.

– Milyen csodálatos nap! Olyan meleg van, mintha nyár lenne, pedig még csak május eleje van. Remélem, a hétvégére is ilyen marad – kacsintott rá Michaelre oldalára fordulva a lány. – Két teljes nap! Remélem, szabadnapos leszel? – tette hozzá.

– Ha semmi különös nem történik, akkor igen, de elérhető helyen kell maradnom. A főorvosnő nincs itthon, két asszisztens meg én tartjuk a frontot az aneszteziológián.

Szeretném, ha megismernéd az anyámat.

– Tényleg szeretnéd? – kérdezte Michael halkán, mereven a lány arcára szegezett pillantással. Nagyon fontos kérdés. Claudia szüleit még nem ismerte, őszintén szólva magát Claudiát sem ismerte még túl jól, de az első perctől fogva tudta, hogy nagyon sokat jelent a számára ez a Claudia Lang nevű csinos, egyetemista lány. Ezt az állást is csak miatta fogadta el itt Bergesfeldenben. A pünkösdi szünet után nemsokára véget ér a félév, és a lány itthon akarja tölteni a szünidejét.

A pincérnő kihozta az italokat. Claudia két keze közé szorította a csészéjét. Megint megborzongott, pedig most nyoma sem volt szélnek.

– Mi baj? – kérdezte azonnal aggodva Michael. Eszébe jutott, hogy elsápadt az előbb a lány, milyen fáradtnak, sőt kimerültnek tűnik. – Nagyon aggódsz a szüleid miatt? – aggodalmaskodott, hisz mi más baja lehetne.

– Igen – felelte Claudia leverten. – Azt hiszem, anya féltékeny, és tartok tőle, hogy joggal. Rémes lenne, ha apa az ő korában... – elhallgatott, és megrázta a fejét.

– Talán nem is erről van szó.

– Akkor miért van otthon egyre kevesebbet? Miért nem telefonál legalább? Nagyon ronda dolog tőle. Anya jó felesége volt, eredetileg a gyár is az övé volt, egyáltalán, apa az ő segítségével vitte valamire. Még ha nem is szereti már, azért tisztelhetné annyira,

hogy nem bántja, meg hálás is lehetne neki. Oké, legyen egy barátnője, előfordul az ilyesmi. Nem vagyok már gyerek, hogy azt képzeljem, az én szüleimmel nem fordulhat elő, de legalább diszkréten csinálná.

– És ha valami komolyabbról van szó?

– Nem hiszem – rázta a fejét Claudia. – Papa nem nagy ember a politikai életben, és ha nem állna mögötte a gyár, itt se sok lenne. Semmi jel nem utal rá, hogy egy bizonyos nőről lenne szó, hogy megperzselte volna a kapuzárás előtti pánikban a szenvedély tüze, ahogy olyan szépen mondani szokták. Inkább mindenféle lányok. Néha látták nőtársaságban.

– Talán tényleg csak a becsvágy?

– Lehet, de attól még anyának nem lesz könnyebb. Magányos és szenved. Ha én is elmegyek, senkije sincs, aki tényleg közel állna hozzá. Tudod, tényleg megijedtem, mikor a múlt héten hazajöttem. Rettenetesen néz ki, egész megváltozott. Néha már attól félek, hogy... hogy valami ostobaságot követ el, érted?

– Értem – szorította meg a kezét Michael. – Beszéltél már a háziiorvosokkal?

– Még nem, de igazad van, fel kellene hívnom Kolle doktort. – A lány gondolataiba merülve bámult maga elé, csak arra riadt fel, hogy Michael hirtelen föl pattan, és egy teniszruhácskát pár felé siet, akik éppen most léptek a teraszra.

– Asszonyom! Főorvos úr.

– Jé, Ruben doktor. – Anders doktor megállt, és rámosolygott a karcsú, barna fiatalemberre. – Maga is élvezti ezt a csodálatos időt? Mi is sportoltunk egy kicsit – törölte meg izzadó arcát a főorvos a nyakába vetett törülközővel. – Az ember mindjárt sokkal jobban érzi magát. Fürdőruhát is hozhattunk volna, Katja. Holnap ne felejtse el.

– Nem felejttem el. – Katja Anders üdvözölte a kollégát, aztán kérdő pillantást vetett a Michael Ruben mellett álló lányra.

– Még nem ismered Lang kisasszonyt – mondta a férje. – Joghallgató. Melyik félévnél is tart?

– A negyediknél – felelte Claudia, és kezét nyújtott az Erdei Klinika főorvosa feleségének, közben kutató pillantással méregetve az ismeretlen asszonyt. A látvány elnyerte tetszését: csinos, bájos, rokonszenves nő, barátságos és természetes.

– Szünidő? – kérdezte Katja Anders.

– Épp csak az ünnepekre, aztán már megyek is vissza.

– És ilyen hamar összeismerkedtek? – fordult Katja Anders kérdően a fiatal orvoshoz.

– Még Göttingenből ismerjük egymást – felelte az.

Anders doktor a feleségére nézett. – Most már érted, miért pályázta meg a kolléga éppen ezt a bergesfeldeni állást? Átlátunk a szitán, Ruben doktor úr.

Mind a négyen nevettek, aztán Anders doktor gyors pillantást vetett az órájára. – Kár, hogy sietnem kell. Még be kell ugranom a klinikára – nézett Ruben doktorra. – Aggódok a tegnapi esti balesetesekéért. Remélem, nem néztünk el semmit, de azért csináltatok még egy koponyaröntgent.

– Szüksége van rám? – kérdezte azonnal Ruben doktor.

– Nem, élvezze csak a szép időt Lang kisasszonnyal. Szükség esetén ügyis megtaláljuk. Hát akkor a viszontlátásra, remélhetőleg nem még ma – intett barátságosan Robert és Katja Anders a fiataloknak, és már el is tűntek az étteremben, hogy a pultnál még gyorsan megigyanak egy kávé.

– Lang, nem az a konyhamérleggyár? – kérdezte Katja, mikor már bent voltak. – Mintha olvastam volna valahol a reklámjukat.

– Köhler–Lang, a férfi benősült. Claudia anyja hozta magával hozományba a gyárat. Úgy hallom, Lang most már csak politikával foglalkozik.

– Helyes lány. Nincs valami baja a szívével?

– Ugyan, Katja, miből gondolod? – nevetett Anders doktor. – Vagy azt hiszed, teljesen megzavarta ez a fiatal kolléga?

Katja is elnevette magát. – Biztos az is. Nem, csak olyan futó érzés volt. Mintha nehezen kapna levegőt, mikor beszél.

– Talán izgatott volt.

– Hát persze, ahogy téged meglá-

tott. Tisztában vagyok vele, hogy erre felé minden csinos lány beléd volt szerelmes. Úristen, hogy utálhatnak, amiért elhalásztalak előlük!

– Katja – nyögött fel a férje. – Hagyd abba, tudod, hogy már így is szörnyen hiú vagyok.

– Jaj, te! – nevetett rá gyengéden a felesége.

– Visszatérve a lányra, azt hiszem, ezúttal téved a belgyógyász.

– Én is remélem. Tényleg nagyon rokonszenves.

Kiitták a kávéjukat és fizettek. Már útban voltak a parkoló felé, mikor meghallották a hangosbemondót.

– Lang kisasszonyt telefonhoz kérik.

Katja Anders visszanézett az étteremre, míg a férje a kocsikulcsot keresté. Láta, ahogy Claudia belép a telefonfülkébe, gyorsan mond valamit, aztán elfehéredik. Mond valamit Ruben doktornak, aki azonnal felugrik, és int a pincérnőnek, aztán a két fiatal is kiset a parkolóba.

– Történt valami? – kérdezte Katja hirtelen támadt részvétellel, mihelyt Claudia hallótávolságba ért.

– Anya rosszul van – kiáltott vissza Claudia levegő után kapkodva, és most tényleg nagyon sápadt volt az arca. – A házvezetőnőnk telefonált. Azonnal haza kell mennem. Remélem... remélem, nem komoly.

– Én is remélem – felelte Katja tiszta szívből.

Pedig nagyon komoly volt!

★

– Sajnálom, de Anders doktor úr nincs itthon – mondta a házvezetőnő, mikor a doktorházban végre felvették a kagylót. Megadhatom a telefonszámot, amit a doktor úr meghagyott. – Theresa Mansfeld bemondta a számot. – Persze nem tudom, hogy ott van-e még a doktor úr, lehet, hogy már úton van. Azt mondták, hogy éjfélre szeretnének hazaérni, és már fél tizenegy van.

Mansfeldnének igaza lett. A megadott számon már nem voltak, és a hangverseny, amelyre Anders doktor a feleségével utazott, már véget ért.

Nem lehet éjfélig várni.

Ruben doktor az Erdei Klinika számát tárcsázta, és az ügyeletet kérte.

Claudia jött lefelé a lépcsőn, leverten és kimerülten. – Anyának rettenetes fájdalmai vannak – mondta könnyes szemmel, kicsit hunyorogva a hirtelen fényben. – Nem lett volna szabad ráhallgatnunk, azonnal be kellett volna vinnünk a klinikára.

Ruben doktor mentőautót kért, aztán az éjszakai ügyeletes orvost kerestette meg. A fiatal altatóorvos megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor Büttner doktor jelentkezett.

– Van itt egy beteg az akut vakbélgyulladás minden létező tünetével – magyarázta Ruben doktor. Claudia keze után nyúlt, és megszorította.

– Hol? – kérdezte a sebész.

– Még itthon van, de már úton van a mentőautó. Attól tartok, kolléga úr, nem várhatunk holnap reggelig. Mi a helyzet?

– Ha ilyen sürgős, azonnal műteni kell. Bejön veled a klinikára, Ruben doktor?

– Természetesen. Egyébként a főnököt is megpróbáltam elérni, de úton van.

– Hát jó, viszlát.

Ruben doktor letette a kagylót, és a barátnőjéhez fordult. – Szerencsénk van, Büttner doktor az éjszakai ügyeletes – ölelte át a lányt. – Nagyon jó sebész.

– Tényleg azt hiszed, hogy még ma éjjel meg kell operálni? – kérdezte Claudia riadtan.

– Nem akarok a dolgok elébe menni, de attól tartok, hogy egy ilyen gyulladt vakbél perforálódhat. Régebben is voltak már panaszai az édesanyádnak?

– Sokszor – bólintott Claudia. – Egy csomó mindent nem bírt megenni, amit régebben nagyon szeretett. A háziorvosunk kétszer is kezelte vakbélpanaszokkal, és mind a kétszer azt tanácsolta, hogyha elmúlnak a panaszai, operáltassa meg magát, de anya sajnos nem hallgatott rá. Mondd csak, lehet, hogy ettől nézett ki olyan rosszul az utóbbi időben?

– Könnyen lehet. Biztosan elhallgatta a fájdalmait, és csak akkor szólt, mikor már elviselhetetlenné váltak.

– Már alig evett. Jaj, csak rendben menjen minden!

– Miért ne menne minden rendben? Fő, hogy időben megoperálják, és azt megteesszük. Menj fel hozzá, kérlek,

és szedjél össze egy-két holmit. Csak a legszükségesebb pipereholmikat, a többi majd ráérsz holnap elintézni.

Claudia egy pillanatra hozzáfingott a homlokát Michael arcához. – Milyen szerencse, hogy éppen itt voltál – súgta a fülébe, mielőtt felsietett a lépcsőn.

Szirénahang közeledett a villához. A házvezetőnő, aki szintén fent volt a beteg mellett, lesietett, de Ruben doktor már kinyitotta a kaput, s a küszöbön állt.

– Jó, hogy végre beleegyezett – morogta az asszony. – Képtelen vagyok megérteni, miért félnek ilyen rémesen egyesek a kórháztól meg a műtettől. Egy vakbélműtét igazán nem nagy ügy.

Ruben doktor nem felelt.

– Képzeld csak el, ma reggel az asszonyom még szemrehányásokat tett, amiért felhívtam Claudia kisaszszonyt. Legszívesebben eltitkolta volna a fájdalmait.

A mentőautó megállt a kertkapunál, és két fehér köpenyes alak ugrott ki belőle, hátraszaladtak, és kivettek egy hordágyat, aztán a ház felé rohantak. Az ajtóban kérdően pillantottak Ruben doktorra.

Claudia azonnal lejött.

– Anyával megyek – szorította meg Michael kezét.

– Jó, majd a klinikán találkozunk. – Michael megcsókolta a lányt. – Sietnem kell. Fel a fejvel, édesem!

Claudia elmosolyodott, és még egy pillanatig belekapaszkodott a férfiba. – Az ember szinte azt hinné, nem is akar

tovább élni. – Megint könnyek toltak a szemébe.

– Majd minden rendbe jön – csókolta meg Claudiát még egyszer az orvos, aztán ő is kisietett a kocsijához.

Az Erdei Klinika műtőjében már nagy volt a sürgés-forgás. Egy fiatal gyakorló orvos már bemosakodott, és Büttner doktor éppen most lépett be az öltözőbe.

– Na, itt vannak, Ruben doktor! Mi történt tulajdonképpen, és ki ez a beteg?

– Egy bizonyos Langné. A lányával voltam úszni, mikor riasztott a házvezetőnőjük. A betegnek súlyos fájdalmai voltak, lázas volt, hányt, de nem volt hajlandó bejönni a klinikára. Azt állította, hogy már sokkal jobban van, és csak a gyomrát rontotta el. Nem engedte, hogy megvizsgáljam. Ottmaradtam, de a beteget csak este láttam újra. Meghallottuk a nyögését. Ez minden. Jobb oldalon a hasfal egész a májig nyomásra nagyon érzékeny. Azt mondtam, hogy azonnal meg kellene operálni, nehogy perforálódjon, de még jó darabig eltartott, míg sikerült leküzdeni a beteg ellenállását.

– Lang? Nem annak a gyárigazgatónak a felesége, aki politikus lett? – nézett rá Büttner doktor. Nyílt a műtő ajtaja, behozták a beteget. Mikor Claudi is követni akarta az anyját, közölték vele, hogy kint kell várakoznia. A lány némán Michaelre nézett, és mikor a férfi bólintott, kifelé indult.

Büttner doktor a beteghez lépett, aki

lehunyt szemmel, elszürkült arccal, lábát felhúzza feküdt az oldalán. Mikor a sebész a hátára fordította és óvatosan megvizsgálta, halkán felnyögött. Ahogy az orvos keze a jobb oldalára ért, felsikoltott.

A sebész bólintott, és Ruben doktor mellett némán az öltöző felé indult. – Nem vesztegethetünk több időt – szólt oda. – Sietni kell, eddig sem lett volna szabad várni.

Bár a fiatal orvos minden tőle telhetőt megtett, hogy a beteget meggyőzze a műtét szükségességéről, most mégis büntudatot érzett. Persze hogy jobb lett volna, ha már délelőtt megműtötték volna. Minden perc késlekedés katasztrofális következményekkel járhat. Már a gondolattól is megborzongott, hogy a vakbél perforálódhatott volna. A beteg testileg-lelkileg nagyon rossz állapotban van.

– Nagyon rosszul néz ki – mondta Büttner doktor, miközben sietősen bemosakodott. – Nem lehet csak a vakbélgyulladás. A nő rettenetesen sovány, szinte ijesztő. Rég nem láttam, de biztosan nagyon sokat fogyott.

Ruben doktor bólintott. Ő is gyorsan bemosakodott, szublimátoldattal, aztán alkohollal öblítette le a kezét és a karját. Egy nővér felsegítette rá a steril köpenyt és a kesztyűt.

Kint rekordidő alatt elvégezték az előkészületeket, megcsinálták a vérnyomásmérést, a vérképet és a vizeletvizsgálatot, röntgenfelvételt készítettek a mellkasról. Az altatóorvos asz-

szisztense elkészítette a szokásos nyugtató injekciót.

– Hogy van a beteg? – kérdezte Ruben doktor.

A fiatal kolléga befecskendezte az injekciót, de a beteg meg sem rezzen a szúrástól. – Már elálmosodott – mondta az asszisztens, miközben kihúzta a tűt és leragasztotta a szúrás helyét. – A vizeletvételnél még nyugtált, majdnem összetörte a katétert.

– És? – kérdezte Ruben doktor, miközben bekötötte az infúziót.

– Minden teszt rendben, a tüdő is.

Az altatóorvos intett, hogy betolthassák a beteget a műtőbe, amely üresen és sötétben várakozott, csak az egyik sarokban beszélgetett halkán két műtősnő, mint egy kivilágított szigeten.

A már mélyen alvó beteget ráemelték a műtőasztalra. A nővérek letisztították a hasfelületet, aztán az egész testet betakarták, kivéve a műtéti felületet.

Büttner doktor érkezett keresztbe font karral, mögötte az asszisztens. A sebész kérdő pillantást vetett az altatóorvosra. Ruben doktor bólintott, részéről minden rendben.

A sebész kinyújtotta a kezét, a műtősnő beletette a szikét. Büttner doktor körülbelül nyolc centiméter hosszan bemetszette a bőrt a beteg hasán, majd elmélyítette a vágást, az asszisztáló orvos pedig hosszú műszerével tampont vett fel, és felitatta a kicsurgó vért. Aztán a sebész kampókkal elcsípte a vérző ereket, és elkötötte őket. Szétvá-

lasztotta az izmot, és elért a hashártyához.

Ebben a pillanatban izgalom támadt a műtőasztal körül. Valaki az asszisztáló orvos mellé lépett, aki meglepetten nézett fel, aztán ahogy felismerte a jövevényt, figyelmeztető pillantást vetett Büttner doktorra, hogy megérkezett a főnök.

Büttner doktor egy darabig még tovább dolgozott, míg észrevette a főorvost.

– Hazatelefonáltam – mondta Anders doktor –, és Mansfeldné úgy gondolta, hogy szükség lehet itt rám, de úgy látom, minden a legnagyobb rendben. – Anders doktor továbblépett Ruben doktor felé, és megnézte a műszereken a beteg értékeit.

– Minden rendben? – kérdezte a főorvos.

– Igen, csak... – ráncolta össze a homlokát Ruben doktor. Egy pillanatra habozott, aztán Anders doktor kérdő pillantását látva folytatta: – Nehéz volt elaltatni. Hosszabb időre volt szükség, mint gondoltam volna.

– Talán rendszeresen altatókat szed a beteg.

– Biztosan. Már nem volt időm kérdezni. Mire végre beleegyezett a műtétbe, már nem lehetett beszélni vele. – Michael Ruben kicsit aggódott, rendes körülmények között igyekezett minél kevesebb altatóanyagot használni.

– Milyenek voltak a vizsgálati értékek?

– Rendben. – Ez a tény megnyugtatólag hatott a fiatal altatóorvosra.

Anders doktor visszatért a műtőasztalhoz. A sebész éppen most húzta ki a feregnyúlványt. A látványtól mindenkinek elakadt a lélegzete. Teljesen gyulladt volt, bármelyik pillanatban felszakadhatott volna. Büttner doktor sietve kirántotta, elkötötte az ereket, varrattal rögzítette a csonkot, aztán leválasztotta. Megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor a gyulladt béldarabka már egy tálkában feküdt.

– Szó szerint az utolsó pillanat volt – rázta a fejét. – Vannak emberek, akik kihívják maguk ellen a sorsot.

Anders doktor is megkönnyebbült. Visszalépett Ruben doktorhoz. – Miért nem hozta be a beteget már délelőtt?

– Mégsem hozhattam be az akarata ellenére. Mikor a házvezetőnő riasztott, Langné hangosan nyögött a fájdalomtól, de mire odaértünk, azt állította, hogy már jobban van. Később mégis megvizsgáltam, mikor újra kezdődtek a fájdalmak, de akkor már késő délután volt. Az utolsó pillanatig tiltakozott a műtét ellen.

– Figyelmeztette a beteget a következményekre?

– Persze, és nemcsak én, hanem a lánya is.

– Hát igen. Na, megyek – mosolygott rá a fiatal altatóorvosra Anders doktor, mielőtt elhagyta volna a műtöt. Ahogy Claudia meglátta, elésietett, és kérdően nézett rá.

– Mindjárt kész vannak, és minden

rendben. Szerencséje volt az édesanyjának, rosszabbul is kiüthetett volna. Nem lenne szabad ilyen sokáig halogatni egy műtétet. – Anders doktor már indulni készült, aztán még valami eszébe jutott, és visszafordult. – Szed az édesanyja altatót? – kérdezte.

– Nem tudom – vonta meg a vállát tanácstalanul Claudia. – Ahányszor itt-hon voltam, nem láttam, hogy bármit is bevett volna, legfeljebb fájdalomcsillapítót. Anyának gyakran fáj a feje. Miért, fontos lenne?

– Tulajdonképpen most már nem. Jó éjszakát.

– Köszönöm, hogy bejött – szólalt meg gyorsan Claudia.

Anders doktor rámosolygott, aztán továbbment. Nemsokára a frissen operált beteget is kitolták a műtőből. Claudia azonnal megfeledkezett a főorvosról, s az édesanyja fölé hajolt, aki még nem ébredt fel. Az egyik nővér gyengéden de határozottan félretolta Claudiát, s az intenzív őrzőből is elküldték.

– Most nem mehet be. Holnap reggel jöjjön be!

Claudiának be kellett érnie azzal, hogy Michaelt kikérdezze, mihelyt előjött a műtőből.

– Hogy van?

– Jól – szorította meg Michael a lány kezét. – Nagyon sápadt vagy, hazaviszlek. Nehéz napod volt, de holnap már meglátogathatod anyádat.

– Mindent köszönök – mosolygott rá fáradtan Claudia. – Olyan kedves voltál. Rémesen nézett ki anya.

– Anyád már túl van a veszélyen – vezette kifelé a lányt az éjszakára elcsendesedett épületből Michael. Hűvös, tiszta éjszaka volt, a levegőben nyíló virágok illata terjengett.

– Most legalább kipihen magát – szólalt meg Claudia.

– Az biztos. – Michael gázt adott, és kikanyarodott a városba vezető, kétoldalt fasorral szegélyezett útra. Ahogy Anders doktorék háza előtt elhajtottak, látták, hogy az egyik ablak még világos a főorvoséknál.

– Rendes volt Anders doktortól, hogy bejött – szólalt meg elgondolkozva Michael. – Nem mindenki tette volna meg.

– Kedves ember. Én tökéletesen megbízom benne.

– Remélem, bennem is.

– Jaj, te! – mormolta hálásan és kicsit zavartan a lány, és az orvos vállára hajtotta a fejét. Hirtelen rátört az egész fárasztó nap minden kimerültsége. Szenvedő, de a műtét ellen a végsőkig tiltakozó anyja annyira kimerítette, hogy kis híján már magát is betegnek érezte.

– El ne aludj! – szólalt meg a barátja.

Langék villájából is fény szűrődött ki, a házvezetőnő virrasztott. Mihelyt beléptek, a betegről kezdett faggatózni, és megkönnyebbülve hallgatta a beszámolót. Aztán elmondta, hogy Claudia apja telefonált Bonnból.

Claudia elhúzódott Michaeltól, s az édesapja számát kezdte tárcsázni.

– Mi történt? – kérdezte Rudolf

Lang. – Anyádat bevitték a klinikára, hogy kivegyék a vakbelét?

Claudia térde remegett, le kellett ülnie.

– Igen, de anya nem akart beleegyezni, nem és nem. Ezért hívtalak föl. Gondoltam, te biztos rá tudnád beszélni, de nem találtalak meg.

– Nem ülhetek egész nap a telefon mellett – hallotta az apja hangját. – Egy... egy konferencián kell részt vennem, azért is kellett itt maradnom.

Hazudik – gondolta Claudia. Érzem a hangján, a tétovázásán, hogy hazudik.

Hangosan azonban csak ennyit mondott:

– Meghagyhattad volna, hol érhetünk el. Az üzenetrögzítő erre is jó. Én... már alig bírtam.

Pillanatnyi csend támadt, aztán Rudolf Lang szinte büntudatosan mormolta a kagylóba:

– Sajnálom, kicsim. Sajnálom – ismételte meg még egyszer. – És hogy van anyád?

– A műtét sikerült, anya még aludt, amikor eljöttem. Holnap reggel már beengednek hozzá.

– Anders doktor operálta?

– Nem, egy Büttner nevű orvos, de később dr. Anders is megnézte.

– Jó, hogy végül is minden rendben ment. Majd holnap újra hívlak, és ahogy el tudok szabadulni, jövök.

– Az nagyon jó lenne, főleg anyának.

Kis szünet következett.

– Hogyne, persze – vágta rá aztán gyorsan az apja. – Nyugodj meg, és aludj jól, pihend ki magad. Minden rendben van.

Pedig semmi sem volt rendben!

Éjfél után a beteg felébredt, és nem tudta, hol van.

– Az Erdei Klinikán van – világosította fel barátságosan a nővér. Halkan beszélt, nehogy felébressze a többi beteget. – Kivették a vakbelét. Most pihennie kell.

A beteg következő kérdése valósággal megdöbbenetette a nővért:

– Szóval még élek?

– Természetesen, hála Istennek, Langné asszony! – A nővér ellenőrizte a pulzust, kicsit gondolkozott, aztán felhívta az ügyeletes orvost.

Büttner doktor hangja frissen csengett, mintha nem is hiányoznának neki a pihenés órái.

– Petzold úrral van baj? – kérdezte először, mert a frissen műtött férfival sok probléma volt cukorbaja és magas vérnyomása miatt.

– Nem, Langnéról van szó. Valahogy olyan furcsa, doktor úr.

Nemsokára megérkezett az orvos, és megvizsgálta betegét. Nem tetszett neki a pulzus.

– Mihelyt kiürül a palack, kapjon még egy adag glikózinfúziót – rendelkezett, aztán a beteghez fordult, aki aggódva nézett rá.

– Aludjon! – tanácsolta. – Adunk egye enyhe altatót.

A beteg hallgatott. Büttner doktor továbbment a többi beteghez, aztán elhagyta az intenzív osztályt. Két óra múlva megint felcsengette a nővér.

– Nagyon sajnálom, hogy megint zavarnom kell, doktor úr, de Langnénál egész biztosan nincs rendben valami. Összevissza beszél, alig lehet megérteni.

Mikor Büttner doktor megérkezett, a beteg tényleg fantáziált, és a szólítására sem reagált. Álmosnak tűnt, a pulzusa lassú volt és a vérnyomása leesett. Büttner doktor szívgyógyszereket rendelt, és a vérkeringés segítésére gyorsította a cukorinfúziót. A beteg megnyugodott, a vérnyomása emelkedett, és a pulzus is javult. Büttner doktor megnyugodva tért vissza az irodájába.

Reggelre a beteg öntudatlan állapotban volt, ki-kihagyott a légzése. A vizsgáló orvos úgy látta, hogy sárgásan elszíneződött a szem kötőhártyája, és azonnal riasztotta a belgyógyászokat és a főorvost.

★

– Szabályos sárgaság – állapította meg dr. Katja Anders, mikor a férje kíséretében megérkezett az intenzív osztályra. Ahogy telefonáltak a klinikáról, azonnal indultak, hogy megnézzék a beteget. – Küldtek már vérmintát a laborba?

– Mindjárt itt kell lennie az eredménynek – felelte a nővér, és mert

megcsörrent a telefon, a kagyló után nyúlt. Intett a belgyógyásznőnek. – Igen, sárgaság. Rossz a májfunkció.

Katja Anders a nyakában függő szetoszkópot markolászta. – Kellemetlen meglepetés – mormolta. – Nagyon rosszul néz ki, Robert.

– Sebészetileg minden a legnagyobb rendben van.

– Szóval úgy gondolod, hogy az altatás... – ráncolta össze a szemöldökét Katja. – Elvégezték a vizsgálatokat?

– Úgy tudom, igen. Klinikailag semmit nem lehetett megállapítani. – Anders doktornak hirtelen eszébe jutott az altatóorvos megjegyzése, s épp ebben a pillanatban lépett be a szobába Michael Ruben.

– Mi történt? – kérdezte, riadt pillantást vetve a mozdulatlanul fekvő betegre. – Te jó Isten, hogy néz ki?

– Valami rejtett májbetegsége lehetett – felelte Katja Anders. A férje intett, hogy kövesse. Az ajtó előtt figyelmeztette, hogy értesíteni kellene a hozzátartozókat.

– Nem tetszik a beteg, mindenre fel kell készülnünk. Na, épp itt jön Uhlig doktor. Kolléga úr, a belgyógyászokon a sor. A feleségem majd mindent elmond. Ruben doktornak meg nekem a műtőbe kell mennünk.

Mielőtt bement volna a műtőbe, Michael felhívta a Lang-villát. Claudia még aludt, és Michael megkérte a házvezetőnőt, hogy ébressze fel, és kíméletesen készítse fel, hogy az anyja nagyon rossz állapotban van. – Leg-

jobb lesz, ha Lang urat is értesíti, fel kell készülnünk a legrosszabbra, Kurz-né.

Aztán a műtő melletti öltözőbe szedett. Éppen a főorvos mellett talált egy üres mosdókagylót. Dr. Anders Büttner doktorral beszélgetett. A sebész zavartnak látszott.

– Egyszerűen nem értem.

– Előfordul, kolléga úr, mindannyian tudjuk. Műtét után manifesztálódik a látens májkárosodás. Kitor a delírium. A beteg biztosan fantazizált az éjjel. Remélhetőleg nem rosszabbodik az állapota.

Az orvosok nyomott hangulatban fejezték be a bemosakodást. A beteg már a műtőasztalon feküdt. Epehólyag, férfi beteg, sok epekövel. Anders doktor éppen az epevezetékét vizsgálta, mikor megszólalt a telefon.

Az egyik nővér vette fel a kagylót, ő számolt be a riasztó hírekről.

– A máj felmondja a szolgálatot, erősödik a sárgaság. Lang kisasszony már az édesanyja mellett van.

Anders doktor egy pillantást vetett Michael Rubenre, de egyikük sem szólt egy szót sem. A szomszédos műtőasztaltól átjött Büttner doktor, aki éppen egy furunkulust kezelt az egyik beteg lábán. – Langné? – kérdezte halkan.

– Rosszabbul van – felelte a főorvos, és letette a szondát. – A vezeték szabad. Kezddhetjük.

A műtősnő tűt és varratot nyújtott felé.

– Talán ivott? – tűnődött hangosan Büttner doktor.

Senki nem válaszolt. Anders doktor lezárta a műtéti sebet, aztán nemsokára a többiekkel együtt kisetett a műtőből.

Az intenzív osztály előtt Claudia Lang várakozott. Zavartan és riadtan álldogált ott, s ahogy megpillantotta Michaelt, azonnal hozzásietett, megragadta a kezét, és sírástól fuldokolva hajtotta a fejét a vállára. Anders doktor a belgyógyászok kíséretében eltűnt az ajtó mögött. A beteg állapota gyorsan romlott, feltartóztathatatlanul közeledett a teljes szétesés.

Michael az orvosi szobába vezette Claudiát. Kávét kért, aztán megpróbált reményt önteni a lányba, bár maga sem nagyon hitt a gyógyulásban. Délutánra a beteg reflexei nem működtek, és kora estére meghalt.

A főorvos maga vitte be Claudiát még egyszer az édesanyjához. A beteg nem nyerte vissza többé az eszméletét. Katja Anders is ott volt. Gyengéden átölelte a zokogó lány vállát, és kivezette a szobából.

Ekkor érkezett meg a klinikára a férj. Rudolf Lang valamivel fiatalabb volt a feleségénél, életerős, jóképű férfi rövidre vágott hajjal, napbarnított arccal és csillogó szemmel.

– Ez lehetetlen – mondta, mikor Anders doktortól meghallotta, hogy későn érkezett. – A feleségem... meghalt? Manapság nem lehet belehalni egy rutinműtétbe! Idejében megoperálták, nem?

– Nem a műtéten múltott. A feleségének volt egy májkárosodása, amiről nem tudtunk.

– Én sem tudtam semmit semmiféle májfunkciózavarról. Az altatásnál rontottak el valamit, igaz? Van maguknál egyáltalán aneszteziológus?

– Két aneszteziológus szakorvosunk is van.

– Beszélni akarok velük.

– Jöjjön velem, kérem, a szobámba.

– Rudolf Lang hangos kiabálása kellemtelenül érintette Anders doktort. – Vagy talán előbb meg akarná nézni a feleségét?

Lang habozott egy kicsit, mielőtt megszólalt. – Hol van a lányom? – kérdezte.

Katja Anders megígérte, hogy odahozza Claudiát, Anders doktor pedig a szobájába vezette a férjet, hogy elmagyarázza a műtét körülményeit.

– Műtét előtt lelkiismeretesen meg szokták vizsgálni a betegeket, nem? – kérdezte végül Rudolf Lang, aki egyre növekvő türelmetlenséggel hallgatta.

– Itt is ez történt, bár nagyon sürgött az idő. A felesége túl sokáig habozott. Tényleg az utolsó pillanatban távolították el a féregnyúlványt.

– Nem sokat használt – vetette oda Lang. – A műtét sikerült, a beteg meghalt.

– A legalaposabb vizsgálat mellett is előfordulhat, hogy valamilyen májkárosodás rejtve marad – magyarázta türelmesen Anders doktor.

– Ugyan kérem, ha az én véleményem

nyemre kíváncsi, ilyesmi csak szakszerűtlen altatás miatt fordulhat elő.

– Egyáltalán nem. Egy ilyen súlyos károsodásnak előzményei vannak. Rendszeresen fogyasztott a felesége nagyobb mennyiségű alkoholt?

Az öszülő férfi előrehajolt, egy darabig szemmel láthatólag értetlenül bámult a főorvosra, aztán öklével az asztalra csapott. – Hallatlan! – ordította. – Megöli a feleségemet, mert sarlatánokat alkalmaz, aztán azzal akarja kibeszélni magát, hogy a feleségem ivott. Mit képzél maga?

– Semmit sem állítottam, csak választ keresek egy kérdésre, Lang úr.

– A feleségem nem ivott – ordította magánkívül a férfi.

– Jó, hagyjuk ezt.

– Nem hagyjuk, szó sem lehet róla. Fel fogom jelenteni az Erdei Klinikát, hogy orvosi műhibát követtek el, rossz altatással megölték a feleségemet, érte?!

Anders doktor egy árnyalattal még sápadtabb lett. – Értem, de súlyos hibát követ el, Lang úr.

– Majd meglátjuk. Majd a boncolás kideríti, mi történt igazából.

– A boncolás? Rendben van, egyetértek – jelentette ki fáradtan a főorvos.

Felpattant az ajtó. – Papa! – kiáltotta Claudia, berohant a szobába, és az apja karjaiba vetette magát. – Jaj, papa, olyan szörnyű volt!

– Szegény kicsikém – mormolta Rudolf Lang, és szorosan a mellére vonta

lánya karcsú testét. – Szegény kicsikém.

– Olyan rettenetesen szenvedett, papa.

– Mit kellett kiállnod, szegénykém! De várj csak, nem hagyjuk ennyiben a dolgot. Aki hibás az anyád halálában, annak vállalnia kell a felelőséget is!

Claudia abbahagyta a sírást, kiszabadította magát az apja karjából, kisimította a szeméből nyirkos hajfürtjeit, és nagy szemeket meresztve bámult az apjára. – Felelőséget? – kérdezte értetlenül.

– Hát persze. Az anyád halálát orvosi műhiba okozta.

Csend támadt. Katja Anders riadtan pillantott a férjére, és Anders doktort is szemmel láthatólag megrázta a kijelentés, szinte tanácstalannak tűnt. A homlokát ráncolta, mintha erősen gondolkodna valamin. Végül Claudia szólalt meg habozva:

– Ném hiszem el, papa.

Lang arca kivörösödött. – És mivel magyarázod meg az anyád halálát? A műtét rendben volt.

Katja Anders megint a férjére nézett.

– Természetesen felhívtam Lang úr figyelmét, hogy az egész kórkép jellegzetesen súlyos májkárosodásra utalt.

Lang eltolta magától a lányát. – Én meg éppen most magyaráztam el a férjének, hogy a feleségem nem volt

alkoholista, mert szemmel láthatólag ezzel szerette volna letudni a májkárosodást.

– Lang úr, megértjük az idegességét – szólalt meg Katja hangsúlyozottan nyugodtan és barátságosan –, de kérem, maga is értsen meg minket. A májkárosodás leggyakrabban a túlzott alkoholfogyasztás következménye, de természetesen más okok is kiválthatják, például gyógyszerek. Lehet, hogy a felesége túl sok gyógyszert...

– Hát ez egyre szebb lesz – vágott a szavába dühösen a férfi. – Vagy alkoholista volt, vagy gyógyszermániás. Eszükbe sem jut, hogy maguk okozhatták a feleségem halálát itt a klinikán? Annyit hallani altatásnál bekövetkezett balesetekről, halálos kimenetelűekről is, nem? Vagy talán nem hiszik?

– Semmiképpen sem – felelte nyugodtan a belgyógyász. – Természetesen ezt a lehetőséget is figyelembe vesszük, de nem tűnik túl valószínűnek. Nézze, a máj teljesen felmondta a szolgálatot. Már korábban sérült kellett hogy legyen, másképp érthetetlen lenne a dolog. Önmagában a narkózisnak nem lehet ilyen hatása, a bomlásnak már előbb meg kellett kezdődnie. Érti?

– Van fülem, hallom, amit mond. Anders doktor is valami ilyesmit próbált bemesélni nekem, de nem hiszem el. Nem, nem tudom elhinni.

– A boncolás majd mindent tisztáz

– szólt közbe a főorvos. – Lang úr hozzájárul.

– Ki végezte az altatást? – kérdezte Lang, akit szemmel láthatólag nem érdekelt a két orvos párbeszéde.

– Ruben doktor – felelte dr. Anders.

– Meg fog lepődni! – vetette oda Lang szikrázó szemmel. – Gyere, Claudia, hazamegyünk.

Claudia elsápadt, könyörgő pillantást vetett Katja Andersre, amelyet az orvosnő azonnal meg is értett.

– Az aneszteziológusunk kiválóan képzett szakember, és legjobb tudása és lelkiismerete szerint végezte az altatást.

– Maga ott volt? – kérdezte gyanakodva Lang. – És ha igen, honnan tudja azt maga megítélni?

– Meg tudnám... de nem voltam ott – ismerte el Katja.

– Én viszont ott voltam – szólt közbe a főorvos. – Már tartott a műtét, mikor odaértem. A felesége vitálértékei kielégítőek voltak. Persze nem állíthatom, hogy tökéletes állapotban lett volna. Én csak a fizikai állapotát tudtam megítélni, az pedig nagyon rossz volt. A beteg riasztó állapotban volt.

Míg Anders doktor beszélt, Lang arca kivörösödött a haragtól. Dühösen bámult a lányára.

– Mit jelentsen ez?

– Anya már alig evett valamit – szólalt meg a lány összerázkódva. – Már csak csont és bőr volt.

– Hogyhogy nem evett?
– Gyakran panaszkodott, hogy szé-
dül és hányingere van.

– A májbetegség jellegzetes tünete –
vágta rá Katja Anders.

– Csakhogy úgy hallom, hogy a la-
boratóriumuk ebből semmit nem fede-
zett fel. Rejtélyes ügy – felelte Lang.

– Előfordul az ilyesmi... – bólin-
tott Katja.

– Akkor meg mi a fenének tartják
fenn ezt az egész kócerájt – tört ki
Lang, és karon ragadta a lányát. –
Gyere már! Egyetlen percig sem bírom
ki tovább itt! Ezek soha, de soha nem
fogják beismerni, hogy közülük is hi-
bázhatott valaki!

Claudia bocsánatkérően pillantott
Anders doktorra és a feleségére, ahogy
az apjával kiment a szobából.

– Majá én megmutatom nekik! –
dohogott az apja. – Rád meg vár valami
otthon, kicsim.

Az apja már a lépcsőnél járt, mikor
Claudia halkán megkérdezte, nem
akarja-e megnézni az édesanyját.

A férfi megtorpant, aztán megrázta a
fejét.

– Azt akarom, hogy úgy maradjon
meg az emlékezetemben, amilyen volt.
Nem bírnám elviselni a látványt. Telje-
sen kikészültem.

Claudiának már a nyelve hegyén volt
a kérdés, miért, hisz hónapok óta nem
törődött az anyjával, aztán mégsem
szólt semmit. Halálosan fáradtnak és
végtelenül szomorúnak érezte magát,

ahhoz sem volt ereje, hogy az apjával
beszéljen.

A hallban látogatók, régi és új-bete-
gek álldogáltak. A röntgenosztály felől
két nővér meg egy orvos közeledett,
kezükben felvételekkel.

– Michael! – kiáltott fel önkéntelenül
Claudia, ahogy megpillantotta a fehér
köpenyes, magas, sötét hajú fiatalem-
bert, de abban a pillanatban már meg is
bánta. Jobb lenne, ha az apja nem
figyelné fel Michaelre, de már késő.

– Ki ez? – kérdezte azonnal az apja.

– Egy... egy barátom.

Claudia könnyörogve nézett Michael-
re. Jaj, csak ne állj meg, menj to-
vább...

Michael persze nem értette meg a
néma könnyörgést, és boldogan közele-
dett, hogy Claudiát láthatja, sőt az
apjával is megismerkedhet. Az előbb,
amikor Katja Anders kihozta Claudiát,
Michael ott volt a lány mellett, és
hallott az apja érkezéséről is. Ruben
doktor úgy érezte, hogy most még a
szokásosnál is jobban átérzi a hozzátar-
tozók fájdalmát.

– Az... az apám – mutatta be Clau-
dia remegő hangon, aztán elhallgatott.
Képtelen volt tovább beszélni, szemét
előntötték a könnyek.

– A barátodnak nincs neve? – érdek-
lődött Rudolf Lang, gyanakodva mére-
getve az orvost.

– Ruben – mutatkozott be Michael.
– Én...

Lang a szavába vágott.

– Micsoda? Maga az? Nagyon jól tudom, mit csinált! A maga hibájából halt meg a feleségem!

– Apa! – ragadta meg a karját Claudia, és könnyben úszó szemmel meredt a két férfira. – Ne hallgass rá, Michael, azt sem tudja, mit beszél!

– Dehogynem tudom! – szabadította ki a karját Lang, és rámeredt a lányára. – Felelni fog, megértette? És a főnökei is felelni fognak ezért a műhibáért! Ők engedték meg, hogy ilyen fiatal, tapasztalatlan ember altasson. Még meglesznek a következők!

Egyre többen álltak körül őket, az emberek hallgatóztak. Claudia csitítani próbálta az apját, de az ellökte magától. Michael kővé dermedve állt, egy szót sem szólt, mintha nem is őt érintették volna a súlyos szavak. A portás is felfigyelt a jelenetre, gyorsan a telefon után nyúlt, és kisvártatva két ápoló tűnt fel. Azonnal megértették, miről van szó.

Rudolf Lang éppen a fiatal orvos elé lépett, hogy még egyszer rázúdítsa vádjait, mikor hirtelen két erős férfi ragadta meg.

– Jobb lesz, ha most hazamegy – mondta az idősebb ápoló, a kijárat felé irányítva a dühöngő Langot.

Claudia nagyot sóhajtott.

– Bocsáss meg – suttogta riadtan a sápadt Michael felé. – Kérlek, ne haragudj, apa nem tudta, mit csinál.

– Claudia! – ordított vissza az apja.

A lány még egy szomorú pillantást vetett a barátjára, aztán kisietett.

Michael égő szemmel nézett utána, s úgy érezte, örökre elveszítette a lányt.

Csak most vette észre a súlyos csendet. Körülnézett a hallban, de az emberek gyorsan elfordították a fejüket. Senki nem szólt egy szót sem, senki nem ment oda hozzá, egyedül, elszigetelten állt ott. Rettenetes érzés volt, és tudta, hogy a neheze csak most következik.

★

Anders doktor a következő beteghez lépett, és kitapintotta a pulzusát.

– Rendbe jött a gyomra? – fordult az osztályos orvoshoz. – Hogy állunk a hemoglobinnal? Mi az, hogy két hete nem ellenőrizték? Azonnal csinálják meg, és ha kell, kapjon megint vasat!

Egy fiatal nővér lépett be, és valamit sügött a főorvos fülébe.

– Most nem – felelte az orvos. – Mondta, hogy vizitelek?

– Mondtam, főorvos úr, de akkor is beszélni akarnak önnel.

– Akkor várjanak! – döntött a főorvos, és a következő ágyhoz lépett. – Hogy érzi magát, Klemmné? Ma sokkal jobb színben van.

– Tegnap meglátogattam a férjem – mosolygott a beteg.

– Szép, hogy eljött. Az útépitésen szerelő, ugye?

– Hát megjegyezte a doktor úr?

A főorvos bólintott.

– Most, hogy már jobban van, megcsinálhatjuk a rektoszkópiát. Írja fel, nővér!

– Jaj, doktor úr! – siránkozott a beteg. – Műszáj? Olyan rémes!

– Csak még egyetlenegyszer. A nők különben is erősek és szívósak, maga is tudja, Klemmné.

Anders doktor rámosolygott a betegre, és már indult is a következő ágy felé.

– Holnap megszabadul a kötéstől, Zahnné. Minden a legnagyobb rendben. – Egy pillantást vetett a kórlapra. – Megcsináltatták a szerológiai próbát? – fordult az osztályos orvoshoz.

– Nem felejtettük el, csak még nem kaptuk meg az eredményt. – Az osztályos orvos kinyitotta az ajtót a főorvos előtt, aki elsőnek lépett ki a folyosóra, de abban a pillanatban meg is bánta, mert egyenesen a várakozó újságírók karjába futott.

– Ön a főorvos? – kérdezte egy fiatal nő, kritikus pillantásokkal méregetve a magas férfit. – Mióta? Ez volt az első eset a klinikán, hogy valaki belehalt az altatásba? Női munkaerő nincs az altatásnál?

– Az első kérdésére a válasz: régóta. Az altatásnál soha nem fordult elő műhiba, és nem is fog. Az aneszteziológia vezetője pedig von Ringsdorff doktornő.

– És miért nem ő altatott? Miért egy kezdő csinálta?

Anders doktor türelmesen elmondta a tényeket, de több kérdésre nem volt hajlandó válaszolni. Majd a boncolás mindent kimutat – zárta le a beszélgetést, és félretolta az újságírónt.

– Bocsásson meg, a műtőbe kell mennem. – A riporterek hadától követve hosszú lépésekkel sietett el. Az újságírókat csak a műtő bejárata előtt lehetett feltartóztatni.

Ahogy belépett, a főorvos nagyot sóhajtva simított végig a homlokán. – Rémes – mondta, és indult bemosakodni, és megállította az első nővért, aki az útjába került.

– Gyorsan beszélni akarok Uhlig doktorral. – A műtősnővérek szobájában még átfutotta a másnapi műtési tervet, és már kapcsolták is a belgyógyász főorvost.

– Nem lehet dolgozni, ha ennyi újságíró téblábol itt. Próbálja meg valahogy eltávolítani őket, nekem dolgom van. A Lang-esetről van szó. A férj nem vesztegette az idejét, azonnal riasztotta a sajtót. Ha nem tévedek, vádemelés lesz orvosi műhiba miatt. Elszállították már a holttestet a kórbonctanra?

– Nem kerül oda – felelte Uhlig doktor a főorvos csalódására. – Elvitette egy temetkezési vállalat, elhamvasztatják.

A főorvosnak egy pillanatra elakadt a szava. – Ez lehetetlen – nyögte ki végül. – Maga Lang Úr követelte a boncolást, és természetesen nekünk is érdekünk. Akkor miért nem lesz?

– Én sem akartam elhinni, de mire megjött a halotyszállító, amivel el akartuk vitetni, a holttest már nem volt itt. Most mit csináljunk?

– Ezt nem tűrhetjük el! – háborgott

Anders doktor. – A férj először fellármázza az egész világot, ránk uszítja a sajtót, aztán egyszerűen minden lehetőségünköt megfoszt, hogy bizonyítsuk a vád alaptalanságát. Tennünk kell valamit!

A műtősnő megérintette a főorvos karját, és fejével az ajtó felé intett, ahol már készen állt az asszisztens, és kérdő pillantásokat vetett a főorvos felé.

Egy bélfisztula várja!

– Be kell fejeznem, Uhlig doktor. Kérem, dobja ki az újságírókat. Forduljanak Langhoz, majd ő megmagyarázza nekik, miért tüntette el az egyetlen lehetséges bizonyítékot. És még valamit. Mondja meg nekik, hogy egyetlen szót ne merészeljenek leírni műhibáról a dolgok jelenlegi állásánál. Világos?

– Világos, kolléga úr – sóhajtott fel Uhlig doktor. – Világos, hogy most az én nyakamba szakad az egész.

*

– Ön az, doktor úr? – kérdezte meglepetten és szemmel láthatólag kedvetlenül a beteg, amikor meglátta a belépő altatóorvost. – Nem Anders doktor úr vizitel?

– A műtét utáni utófelügyelet még az én dolgom – felelte Michael Ruben, és felvette a kórlapot, amit a nővér feléje nyújtott. – Persze Anders doktor is benéz majd. Hogy érzi magát? Vannak fájdalmai?

– Persze hogy vannak.

– Mennyi volt a vizelet az elmúlt

huszonnégy órában? – fordult a nővérhez Michael.

– Elnézést, egy pillanat, mindjárt utánanézek – azzal a nővér eltűnt. Ruben doktor megmérte a beteg vérnyomását. Mikor befejezte, a beteg megszólalt:

– Igazából mibe halt bele az a beteg, Langné?

– Kottmann úr, a vérnyomása figyelemreméltóan jó.

– Nem akar beszélni róla, mi? – mosolygott a beteg.

– Nem, Kottmann úr, nem beszélgetünk róla.

A nővér érkezett vissza kifulladásra, és egy cédulát nyújtott át Ruben doktor-nak. A fiatal orvos bólintott. – Ellenőriztesse a vér káliumszintjét, nővér. Vizionlatásra, Kottmann úr.

Kifelé haladtában egy újságot vett észre az asztalon, az egyik cikk címe szó szerint mellbe vágta: „Az altatóorvos a hibás a politikus feleségének halálában?” Elsápadt. Hát ezért volt olyan furcsa a beteg, ezért volt a kérdés is. Kisietett a szobából.

Nem Paul Kottmann volt az egyetlen, aki olvasta a cikket vagy hallott róla, Ruben doktort nyíltan vagy lopva mindenfelé megbámulták. Elhallgatott a beszélgetés, ha odalépett egy csoport-hoz, sokan kerülni kezdték. Senkinek sem tesz jót, ha a neve valamilyen gyanúsítással összefüggésben kerül a lapok címdalára.

Katja Anders szemmel láthatólag megérezte, mi játszódik le a fiatal kollé-

gában. – Csak nem veszi a szívére? – kérdezte együttérzően. – A férjem eljárást fog indítani Lang ellen. Nincs joga ilyen vádaskodással telekürtölni a világot.

– Úgy látszik, úgy érzi, van hozzá joga – felelte Michael keserűen.

– Mit szól hozzá Claudia?

– Még nem beszéltem vele. Nem akarja, hogy otthon felhívjam. Remélem, ma találkozom vele. Miatta is aggódom, nagyon rosszul néz ki.

Katja Anders bólintott, és elnézést kért, mert már hívták. Dr. Michael Ruben visszament az orvosi szobába. Von Ringsdorff doktornő is visszaérkezett, már áttanulmányozta az iratokat, és semmi kifogásolnivalót nem talált.

– Teljesen korrektül járt el – mondta. – A riporternek is megmondtam, aki megkérdezett, és mégis ilyen cikkeket jelentetnek meg. Csak ez a Lang állhat a dolog hátterében. Lehet, hogy befolyásos politikus, de azért ne higgye, hogy mindent lenyelünk. Ő akadályozta meg a boncolást és vele az ügy tisztázását.

A kollégák nagyon kedvesek voltak, és jól is esett a részvétük, de nem enyhítette a kínzó aggodalmat.

Claudia miatt is aggódott. Bárcsak telefonálna már! Vajon mit csinál, hogy van?

*

– Apa! . . . Apa, kérlek, gyere már ki!

Claudia visszafójtott lélegzettel hallgatózott. A szobában fiókokat ráncigál-

tak ki, szekrényajtó nyikorgott, aztán végre lépések közeledtek. Megfordult a zárban a kulcs, és nyílt az ajtó.

– Mit akarsz? – mordult rá mérgesen Rudolf Lang, és összehúzott szemmel méregette a lányát. – Hagyjál békén! Tudod, hogy át kell nézнем anyád holmijait.

Claudia visszanyelte aggodalmát, és bólintott. – Tudom, apa, de történt valami.

– Mi? – kérdezte az apja habozva, és a homlokát ráncolta.

– Nemcsak ebben a bulvárlapban van benne, hanem a komolyabb újságokban is – nyújtott feléje a lánya egy újságot.

Lang elvette, elolvasta, aztán vállat vont.

– Tened kell valamit! – könyörgött a lánya remegő hangon. – Olvasd csak tovább! Azt írják, hogy a betegnek nemcsak a műtéttől kell reszketnie, hanem még inkább az altatástól. Hogy merészelnek ilyesmit kinyomtatni?

– Kérdezd meg a riportereket, én nem tudhatom.

– Jaj, apa, soha nem lett volna szabad a sajtót tájékoztatnod!

– Igen, most már én is tudom – felelte idegesen az apja. – De ezen most már nincs mit változtatni. Te is tudod, hogy annyiban akartam hagyni a dolgot, még a boncolásról is lemondtam, ezzel részemről az ügy le van zárva.

– Részemről igen, de vele mi lesz? – meredt rá a lánya tágra nyílt szemmel.

– Kire gondolsz, az Erdei Klinika

orvosaira? Sajnálom, nem segíthetek rajtuk. A vádat visszavonom, de ennél többet nem tehetek.

– Emberi életeket teszel tönkre, és azt hiszed, el van intézve azzal, hogy bocsánatot kérsz? Cáfolatot kell közzétenned.

– Kell? – nevetett fel az apja, és végigsimított kimerült arcán. A szája sarkában mély ráncok húzódtak, mintha rövid idő alatt éveket öregedett volna. A lánya egy pillanatra szinte megsajnálta. Nagyon megrázta a felesége halála, biztos még mindig szeretete, ha az utóbbi időben már nem is igen látták egymást. Mióta hazajött, többször is bezárkózott a felesége szobájába. Először nem is volt hajlandó kijönni, hiába könyörgött Claudia. Csak másnap reggel mondott valamit, hogy átnézte a dolgokat. Biztos most is azzal van elfoglalva. Claudia felajánlotta a segítségét, de az apja visszautasította.

Rudolf Lang a lányát nézte, aztán hirtelen mintha eszébe jutott volna valami. – Miért olyan fontos neked, hogy semmi ne árnyékolja be annak a klinikának a hírnevét? – kérdezte.

Claudia felnézett, nagyot nyelt, de aztán határozottan válaszolt. – Jobb, ha mindent megmondok, apa. Szeretem az altatóorvost, Ruben doktort, és egyszer talán majd összeházasodunk.

– Mi? – kérdezte az apja izgatottan. – Azt nem, Claudia!

A lány minden bánata, elkeseredése és fáradtsága ellenére is kénytelen volt elnevetni magát. – Ugyan, apa, egyszer

majd úgyis férjhez megyek. Semmi kifogásod nem lehet Michael ellen.

– Pont ő!

– Apa, nem ő ölte meg anyát, ahogy te mondtad. Nagyon jó szakember, és mindenki azt mondja, hogy lelkiismeretes.

– Más terveim voltak veled.

– A cég? – sóhajtott Claudia. – Attól tartok, apa, hogy erre nem lehetek tekintettel.

– Pont most kell ezt megbeszélni? – morogta az apja szemrehányóan.

– Igen, apa, igazad van, ne beszéljünk most erről, de egy valamire meg kell kérjelek. Intézd el, hogy a sajtóban visszavonják a rosszindulatú célozgatásokat. Nem szabad ilyen gyanúba keverni sem Michaelt, sem az Erdei Klinikát.

Lang hátat fordított a lányának. – Mit akarsz tőlem? – kérdezte fojtottan. – Hogy odamenjek, és azt mondjam, hogy tévedtem, és anyád természetes halállal halt meg?

– Nem azt akarom. Biztos vagyok benne, hogy elég lesz, ha azt mondd, hogy első kétségbeesésedben meggondolatlan kijelentésekre ragadtattad magad, vagy valami ilyesmit.

A férfi maga elé bámult.

– Apa, anyának valami májfunkciózavara volt.

– Az emberek mindig a legkézenfekvőbbre gondolnak. A halott anyád jó hírneve minden másnál fontosabb kellene legyen a számodra. Jó, majd azt mondom, hogy meggondolatlan kije-

lentésekre ragadtattam magam, de ez minden, amit tehetek.

Még mielőtt Claudia bármit is mondhatott volna, Rudolf Lang kisielt a szobából. A lány nagyot sóhajtott, aztán a telefonhoz szaladt.

*

A sebész csendben fejezte be a varrást, a nővérek a tamponokat számolták össze. Stimmelt. A sebész fiziológiás konyhasóoldatot kért, lemosta a vágást a beteg mellén, aztán még beecsetelte benzoétinktúrával, hogy a tapasz jobban ragadjon és védje a bőrt, aztán négy réteg gézt helyezett a sebre, és az egészet leragasztotta egy széles, rugalmas tapasszal.

Ruben doktor a válaszfal felé pillantott. Nehezen uralkodott egyre növekvő türelmetlenségén. Milyen sokáig tart, éppen ma! Úgy érezte, a főnök még soha nem dolgozott ilyen lassan, és soha nem kerülnek ki a műtőből.

– Mi a helyzet? – kérdezte Anders doktor.

– Pulzus 82, vérnyomás 120/80 – felelte sietve a fiatal altatóorvos. Ahogy magán érezte a sebész nyugodtan kérdő pillantását, Ruben doktor elvörösödött, és már szégyellte saját türelmetlenségét.

Hisz ő csak attól fél, hogy elmulasztja Claudia hívását!

– Jobb már nem is lehetne – mondta Anders doktor.

Egy nővér lépett a főorvos mögé,

levette róla a köpenyt és lehúzta a gumikesztyűjét. A főorvos levette a maszkot, és odanyújtotta a nővérnek.

– Vitesse át a beteget, Ruben doktor!

Még ez is! Ruben doktor szó nélkül kihámozta magát a most már feleslegessé vált műtéti köpenyből, aztán az ágyat követve kilépett a műtőből. A frissen operáltak kórtermében négyen feküdtek, az új betegek is jutott még hely. A hátára fektették, betakarták, aztán megemelték az ágy fejrészét, és a bal karján bevezették a vénába az ötszázalékos szőlőcukoroldat-infúziót.

A beteg már mocorogni kezdett. Ruben doktor még egyszer ellenőrizte a vérnyomást, a pulzus is elég erős és szabályos volt, a köröm és az ajak rózsaszínű. Nyugodtan rábízhatja a beteget a nővérekre.

Gyorsan átöltözött, és elhagyta a klinikát. Már nem is mert az órára nézni. Remélhetőleg nincs túl késő. Alig bírt uralkodni magán, mikor a kocsija nem akart elsősre beindulni. Nyugalmat kényszerített magára, és újra próbálkozott, de megint hiába.

Csak nyugodtan! – nyugtatgatta magát. – Ne kapkodj, azzal semmin sem segítesz!

Mielőtt harmadszor is indított volna, mélyet lélegzett.

A motor végre beugrott, a kocsi kigurult a parkolóból.

Amilyen gyorsan csak lehetett a keskeny, hepehupás úton, amelyre rövidesen rákanyarodott, haladt előre a ritkás

erdőben. A napsütésben megcsillant egy-egy tócsa, az erdő talaját avarszőnyeg borította, és itt-ott kék virágok ütötték fel a fejüket. Gyönyörű nap volt, de a fiatal orvos észre sem vette.

Hajts a menedékházig – azt mondta Claudia.

Észrevett egy épületet, és lassított. Keréknyomokat látott, de a kis parkoló üres volt.

Az orvos kedvetlenül és csalódottan szállt ki. Életében nem volt még ilyen elkeseredett, mint ma délután, és éppen ma hagyja cserben az egyetlen ember, aki fontos a számára. Miért nem várta meg a lány, miért nem?

– Michael.

A lány hangjától melege lett, és boldogan fordult meg.

A lány futva jött az erdő felől, kezében egy csokor kankalinnal. Lihegve állt meg, és átölelte Michaelt. – Michael – szólalt meg végül levegő után kapkodva.

– Miért szaladtál ennyire, Claudia?

– Michael két kezébe fogta a lány arcát, és felemelte. Claudia szeme kivörösödött, az arca feszült volt, mintha nagy terhelés után lenne. Az ajka mintha kicsit elkékült volna, és Michael ettől megint nyugtalan lett. – Mondd csak, nincs neked valami bajod? – kérdezte önkéntelenül, és eszébe jutott, hogy a lány már többször is hamar kimerült és levegő után kapkodott.

Claudia azonban szinte türelmetlenül háritotta el. – Ugyan, Michael, minden fáj, nagyon fáj!

Michael homlokát ráncolva nézte, és akaratlanul is szorosabban ölelte magához. – Ne aggódj – mondta szinte gépiesen.

– Hogy mondhatsz ilyet! – folytatta a lány szemrehányóan. – Pontosan tudom, milyen helyzetbe kerültél. Könyörögtem apának, hogy tegyen közzé egy cáfolatot, és hajlandó is. Ő is belátja, hogy hiba volt azonnal riasztani a sajtót. Segít ez valamit?

Valami azért mindig megmarad – gondolta a fiatal orvos. Gyengéden arcon csókolta a lányt. – Mindent köszönök, de nem kellene ennyire felizgatnod magad miattam.

– Számomra te vagy a legfontosabb a világon – tiltakozott a lány. – Ami téged megsebez, az engem is ér.

Michael gondolkozott, hogy mit válaszoljon, de aztán úgy döntött, nem okoz neki újabb izgalmat. Úgyis olyan rosszul néz ki, hogy aggódik miatta.

– Ígérd meg, hogy orvoshoz mész, Claudia.

– Semmi bajom sincs, csak minden összezavarodott bennem. Nemcsak anya miatt, apa is annyira megváltozott, hogy alig ismerek rá. Soha nem hittem volna, hogy még mindig ennyire ragaszkodik anyához. Ha arra gondolok, hogy elhanyagolta! Fel-alá szaladgál a házban, olyan, mint a saját árnyéka. Minden megbeszélését lemondta, még a gyárba se ment ki. Órákig üldögél anya szobájában, első éjjel ki sem jött. Hallottam, hogy fel-alá járkál.

Michael a lány vállát és hátát simogatta. – Szegény kicsikém – súgta a fülébe, száját szorosan az arcához tapasztva.

A lány kicsit összerázkódott, ahogy megérezte meleg leheletét. – Remélem, hamar megfeledkeznek az egésztől – mondta halkán. – Apa cáfolata minden helyrehoz, nem? – Michaelhez simult, és megkönnyebbülten felsóhajtott, mikor a férfi igennel válaszolt, pedig a valóságban nemigen hitt benne.

Mivel Claudia kerékpárral jött, betették az összehajtott kerékpárt a csomagtartóba, és hazavitte a lányt. Claudia hívta, hogy jöjjön be, de vissza kellett mennie a klinikára.

– Csak rövid időre szökhettem meg valamilyen ürüggyel, meg különben is azt hiszem, jobb lesz, ha egyelőre még nem találkozom az apáddal.

Valószínűleg igaza is van. Claudia sem sejtette, hogyan reagálna az apja, ha meglátná a fiatal orvost. Megcsókolta, és megígérte, hogy este felhívja.

Ruben doktor visszahajtott a klinikára, ahol már a portástól meghallotta, hogy kereste a főorvos.

Az igazgató titkárnője, Veronika Barrier némán mutatott az ajtóra, Ruben doktor kopogott és belépett. Már éppen vissza akart húzódni, mert Anders doktor nem volt egyedül, de a főorvos intett, hogy maradjon.

– Csak a feleségem.

Katja Anders, aki eddig a mosdónál állt, közelebb lépett. – Helló, kolléga –

üdvözölte barátságosan. – Üljön le – invitálta Anders doktor. – Lang cáfolatot akar közzétenni.

– Elmondta önnek?

– Az ügyvédje. Valahogy úgy akarja megfogalmazni, hogy első fájdalmában meggondolatlanul vádaskodott, de a vádjait nem kívánja fenntartani.

– Beleegyeznek a boncolásba?

Anders doktor sokatmondó pillantást vetett a fiatal kollégára, aztán a feleségéhez fordult.

– Felhívtam Lang urat, és én is beszéltem vele – mondta Katja Anders. – Nem engedélyezi a boncolást.

– De ha nem tudjuk meg, milyen mértékben károsodott a máj, akkor ezután is azt hiheti bárki, hogy rosszul adagoltam az altatást, és az én mulasztásom miatt halt meg a beteg – vágott közbe izgatottan Michael Ruben. Ezt hallgatta el Claudia elől, hogy ne izgassa fel még jobban, de most végre kimondhatta. – Megbélyegzett ember maradok.

– Valóban, de azt az embert aligha tudjuk meggyőzni – bólintott lassan Anders doktor. – Jogában áll, hogy ne engedélyezze a boncolást.

– Nem lehet rákényszeríteni? Végül is ő vádolta meg az Erdei Klinikát.

– Mindent visszavon, semmivel nem vádol. Nem vagyok jogász, de biztos vagyok benne, hogy semmit sem tehetünk, kolléga. Claudia Lang nem tehetne valamit?

– Már éppen eleget tett értem. Azt hiszem, csak neki köszönhető, hogy az

apja kiadja azt a cáfolatot. Különben is aggódom érte, nagyon feszült és ideges, egész elkékült az ajka.

– Küldje el azt a lányt orvoshoz – szólt közbe Katja. – Már a múltkor is az volt az érzésem, hogy nincs rendben. – Észrevette, hogy a férje a telefon után nyúl, és kérdő pillantást vetett rá.

– Kolle doktorral akarok beszélni, Langné háziorvosával – magyarázta Anders doktor. Női hang jelentkezett, s a főorvos a doktor urat kérte.

– Kolle úr? Üdvözlöm. Bocsásson meg a zavarásért, csak egyetlen kérdést szeretnék feltenni.

– Beata Langgal kapcsolatban? – Az idős orvos olyan hangosan beszélt, hogy az egész szobában hallották. – Kicsit számítottam a hívására. Lang úr szép kis cirkuszt csinált. Túl messzire ment. Úgy hallottam, a műtét előtti vizsgálatok semmit sem mutattak ki. Májzavarok műtét után, furcsa ügy.

– Tulajdonképpen már válaszolt is a kérdésemre.

– Azt akarta kérdezni, rendben volt-e Langné mája? Semmit nem mondhatok. A legutóbbi vizsgálat semmit sem mutatott, de annak már két éve. Langné jó egy éve nem járt nálam. Idegességre és álmatlanságra panaszkodott.

– Altatókat szedett?

– Gyógyszerre gyanakszik? Nem, tőlem legalábbis nem kapott. Néha felírtam neki valami enyhe nyugtatót, és Kneipp-kúrát javasoltam. Hogy az-

tán mit csinált, azt nem tudom. Hozzám többet nem jött. Néha találkoztam vele. Egyre rosszabbul nézett ki, rettenetesen lefogyott és megsápadt. Ha kérdeztem, azt állította, hogy minden rendben van.

– Alkohol?

– Nem tudom, de a házban valakinek tudnia kellene róla. Ha valaki nem egyedül él, nem tarthatja titokban, hogy iszik.

Anders doktor sóhajtott egyet.

– Ha a véleményemre kíváncsi – folytatta az idős orvos –, az az asszony testileg-lelkileg tönkrement. Szerette a férjét, és nem bírta elviselni, hogy elveszíti. A férfi már alig járt haza, mindenki tudja Bergesfeldenben. Azt beszélik, nagyon is jól érezte magát Bonnban. Fiatalabb, erősebb és egészségesebb volt az asszonynál. Szegény asszony, nagyon szerettem.

Anders doktor megköszönte, és letette a kagylót, aztán némán nézett a feleségére.

– Nem sok – sajnálkozott Katja.

– Arra számítottál, hogy azt mondja, a betegnek valóban májkárosodása volt?

Ruben doktor felállt. – Nagyon köszönöm a fáradozásukat – mondta halalkan a kollégáknak.

– Fel a fejjel! – biztatta Katja, de mikor kiment, vállat vont. – Szegény fiú!

– Az előbb beszéltem a gazdasági igazgatóval, aki szinte kényszeríteni

akart, hogy ne hosszabbítsam meg Ruben szerződését. Ha letelik a próbaideje, mennie kell.

– De hát ilyet nem lehet tenni! – kiáltott fel Katja felháborodottan.

– Sajnos nagyon is meg lehet tenni, azért van a próbaidő – magyarázta a férje.

– Ebbe nem egyezhetsz bele, Robert!

– Tiltakoztam. Megmondtam, hogy jól bevált, meg vagyunk vele elégedve, de aligha tarthatom itt azok ellenében, akik a pénzt adják. Egyszerűen meg fogják szüntetni a kiegészítő aneszteziológusi státust, és kész.

– Gondolom, azért ilyen fontos az eset, mert egy befolyásos ember feleségéről van szó.

Anders doktor keserűen elmosolyodott.

– Robert, Langnak bele kell egyeznie a boncolásba! – Katja áthajolt az íróasztalon, és felemelte a telefonkagylót. – Tudod Langék számát?

– Minek, Katja? Nem fogja megváltoztatni az álláspontját a te kedvéért. Szerinte ő rendbe hozta az ügyet, többet nem várhatunk tőle.

– Az meg nem számít neki, hogy egy tehetséges fiatal orvoson rajta marad a bélyeg, hogy esetleg ő okozta hanyagságból egy beteg halálát?

– Nem várhatod el tőle, hogy érdekelje.

– Akkor sem, ha ez a fiatal orvos esetleg a veje lesz? Robert, fogalmam sincs, lendítene-e rajtunk valamit a

boncolás, de azért megér egy próbálkozást, nem? Minden nyomot meg kell próbálni.

Anders doktor szó nélkül odatolta a telefon mellett álló naptárt, amelyre Langék számát felírta. Szinte meghattott mosollyal nézte fiatal felesége izgalomtól kipirult, szép arcát. Soha nem adja fel a harcot, ha az igazságról van szó.

Nemes haragja azonban tehetetlen maradt, mert Rudolf Langot nem találta otthon, és a gyárban sem érte utol. A villában Claudia vette fel a telefont.

– Apám elment, még mielőtt hazáérttem volna. – A hangja tompán és fáradtan csengett. – Kurzné azt mondja, hogy valószínűleg éjszakára sem jön haza, de a temetésre biztosan megjön.

– És hová ment az édesapja?

– Nem tudom. Történt valami? – A lány azonnal Micháelre gondolt.

– Egy csomó minden. Az édesapja teljesen váratlanul és érthetetlenül visszavonta a beleegyezését a boncoláshoz.

– Tényleg olyan fontos az a boncolás?

– Tisztán kell látnunk. Bármit is mondunk, szintiszta spekuláció, amíg nincs valami bizonyítékunk. Az áltatási műhiba súlyos vád, emberéleteket tehet tönkre.

– Istenem! – suttogta Claudia elfúló hangon. – Sejtettem, Michael olyan levert volt. Szóval apa cáfolata semmire sem elég?

– Ahogy már mondtam, nem. Ki

hinne Michaelnek? Az emberek azt fogják mondani, valami azért lehetett a dologban, különben nem mondott volna ilyesmit az elhunyt asszony férje.

Claudia mélyet lélegzett, szinte olyan volt, mint egy sóhajtás. Remélhetőleg nem fakad sírva. – És apa meg én lennénk a hibásak. Én nem követelhetem a boncolást?

– Ellene szól az apja tiltakozása. Ha nem gondolja meg magát, soha nem fogjuk megtudni, milyen mértékben károsodott az édesanyja mája. Az altatáson kívül nincs semmi kézzelfogható. Alkohol és gyógyszer kizárva, ebben egyetértettek Kurznéval, nem? – Mikor nem jött válasz, folytatta. – Az édesanyja halála így Ruben doktort fogja terhelni.

– Anya egész biztosan nem ivott. Megnéztem a gyógyszerszekrényt is, és találtam megkezdett doboz nyugtatókat és altatókat, de mindegyik régi volt. Anya valószínűleg csak néhánéha vett be egyet, úgyhogy ez elesik.

– Mind a kettő lehetséges lenne.

– És rehabilitálná Ruben doktort. Most már értem. Gondolja, hogy problémái lesznek?

– Már vannak.

– Istenem – suttogta Claudia ijedten, és most már tényleg elsírta magát.

– Szegény lány – szólalt meg Katja, mikor letette a kagylót. – Attól félek, soha nem találunk magyarázatot a halálra.

– Van még időd egy kényes esetre?

Katja Anders csak most vette észre,

hogy már réges-régen letelt a félnapos munkaideje. Máskor is előfordult már persze, hogy tovább maradt, de ma különösen késő lett.

– Csak ha nagyon muszáj, különben hogy állok oda a fiunk elé.

– Akkor indulj is, majd holnap reggel megbeszéljük.

Katja Anders megcsókolta a férjét, és elsietett. Útban a kijárat felé meglátta Ruben doktort, és barátságosan intett neki.

– Úgy látom, Lang kisasszony nagyon levert. Az édesapja elutazott. Jó lenne, ha utánanézne.

– Köszönöm, doktornő, szívesen. Egyébként, ha mindenem túl leszünk, nem vizsgálná meg egyszer Claudiát? Valami nincs rendben vele, de nem tudom, mi.

– Nekem is az volt az érzésem. Nagyon szívesen megvizsgálom – búcsúzott Katja a fiatal orvostól.

Michael Ruben bement az orvosi szobába, és bekérte az egyik új beteg anyagát. Közlekedési balesete volt, másnap reggel operálják. Hat óra felé járt az idő, csendes délután volt. A vacsoraedényt már összeszedték, az éjszakai előkészületek pedig majd csak később kezdődnek. A nővérek közül sem mutatkozott senki, mindenki vacsorázott.

Michael gyorsan átnézte az anyagot, a nővér, aki behozta, már el is tűnt. Hangfoszlányokat hallott a kis társalgó felől.

Mibe halt bele Beate Lang?

Nem hagyja nyugodni a kérdés. Talán mert ez az új beteg is kritikus eset, a vizsgálat azt mutatta, hogy májnagyobbodása van. Mivel a férfi serfőzdében dolgozott, kézenfekvően adódott a válasz: túl sok alkohol.

Az orvos nem tudott szabadulni a gondolattól. Túl sok függ tőle, megtalálják-e a magyarázatot. Talán óvatosabban kellett volna adagolnia? Von Ringsdorff doktornő azt mondta, hogy nem, és ő maga is ugyanígy járt volna el minden sürgős műtétnél, ahol nincs idő pontosabb vizsgálatokra. Megborzongott.

Ha egyáltalán megengedik, hogy tovább dolgozzon mint altatóorvos! Nem fogják egyhamar elfelejteni a sajtóvádkodását.

Sóhajtvá kényszerítette magát, hogy tovább olvasson, aztán mikor már mindent megtudott a betegről, amit tudni lehetett, bement hozzá. Nagy, háromágyas szobában feküdt, mellette az infúziós állvány a konyhasóoldattal. Zavaros szemmel bámult a fiatal orvosra.

Ruben doktor bemutatkozott, és elmagyarázta jövetelének okát. – Az altatás miatt fel kell tennem néhány kérdést. Először is megmértem a vérnyomását.

Át kellett mennie az ágy másik oldalára, mert útjában volt az infúziós cső. A beteg mindkét lábát eltörte, az egyiket rendbe lehetett hozni, de a másikonál elengedhetetlen volt a műtét.

– Adjon valamit inni! – szólalt meg rekedten a beteg. – Meg valami tablettát is a fájdalom ellen.

– Majd később, hogy aludni tudjon. Óvatosan kell bánnunk a gyógyszerekkel, mert nem túl jó a mája.

– Az én májammal minden rendben van!

– Mennyit iszik?

– Nem sokat, csak annyit, mint bárki más. – A férfi gondolkozott egy kicsit, aztán megnevezett egy olyan mennyiséget, amitől a fiatal orvos háttán végigfutott a hideg.

– Túl sok a májának.

– Ugyan, kérem, mások sokkal többet isznak.

– A sör mellett töményet is?

– Hát egy-két kupicával, de arról az asszonyrak nem kell tudnia, doktor úr.

Nem lehet, hogy Beate Lang titokban mégis ivott? Az alkoholisták nagyon találekonyak, néha hosszú időn át képesek becsapni a környezetüket.

Michael ellenőrizte a vérnyomást és a pulzust, meghallgatta a beteg szívét, aztán felírta az utasításokat, és elköszönt. – Holnap reggel találkozunk.

Meggyőződött róla, hogy a klinikán már nincs szükség rá, s a Lang-villa felé indult. Claudia nyitott ajtót, meghalotta a kocsiját.

– Gyere be, apa elment.

Az ebédlőben meg volt terítve, hideg vacsora várta őket, de mindketten túlságosan gondterheltek és levertek vol-

tak, hogysem enni bírtak volna. Kurzné, a házvezetőnő elégedetlenül csóválta a fejét, mikor leszedte az asztalt.

– A fiataloknak enni kell. Mit szólnának egy pohár borhoz?

Michael Ruben felállt. – Kurzné, már mondta, hogy az asszonya nem ivott, de valóban száz százalékgig biztos benne? – Gyors pillantást vetett Claudiára. – Bocsáss meg, hogy megint előlről kezdem.

– Én is szeretnék magyarázatot találni, de Kurzné semmit sem tud – rázta meg a fejét a lány. – Anyának valami baja volt a májával. Olyan szokatlan ez?

– Bizonyos hatások nélkül aligha képzelhető el. A mája nemcsak károsodott, hanem gyakorlatilag szétroncsolt állapotban kellett legyen.

Claudia a házvezetőnőre nézett, de az csak tanácstalanul vonogatta a vállát, aztán megszólalt:

– Csak azt mondhatom, hogy semmit sem vettem észre. Az asszonyom néha furcsán viselkedett, kicsit zavartan, már úgy gondolom, hogy rettentően levert volt, de aztán hirtelen jókedve lett, csak úgy, egyik pillanatról a másikra. Őszintén szólva néha az én fejemben is megfordult, hogy nem iszik-e, de soha semmi jelét nem láttam, hogy ivott volna. Ha mást nem, a szagát megéreztem volna, nem? Semmit nem zárt, csak a szekreterét, de azokban a kis fiókokban nem lehet eldugni egy üveget. – Kurzné felvette a

tálcát, és kifelé indult, de az ajtóban hirtelen visszafordult.

– Hacsak nem Münchenben ivott.

– Münchenben? – kérdezte meglepetten Claudia, aztán megcsóválta a fejét. – Legfeljebb egyszer-kétszer egy évben ment Münchenbe.

– Az utóbbi időben minden hónapban, volt úgy, hogy kétszer is – felelte a házvezetőnő. – Nem tudta?

– Anya semmit nem mondott róla.

– Mikor hazajött, észrevett rajta valami változást?

– Jobb hangulatban volt.

– És mit csinált Münchenben? Biztosan mondott valamit.

– Bevásárolt, meg csináltatott egy kabátot. Még gondoltam is, hogy jó, hogy eltereli valamivel a figyelmét. Claudia kisasszony, azt hittem, maga is tud róla, hisz Breda asszony jó ismerősük.

Claudia elmagyarázta a barátjának, hogy Matti néniről van szó, az édesanyja régi barátnőjéről. – De hát Matti néni már rég nem járt itt – fordult újra a házvezetőnőhöz.

– Nem – felelte Kurzné, aztán magukra hagyta a fiatalokat. Claudia felalá járkált a szomszédos nappaliban, aztán egyszer csak megállt Michael előtt.

– Matti néni volt anya egyetlen barátnője. Ha van valaki, aki tud valamit, hát ő az. Mindjárt felhívom. – Claudia habozott egy kicsit. – Először kíméletesen fel kell készíteni rá valahogy,

hogy mi történt. Eszembe se jutott, annyira megzavarodtam. Ha most egyszerűen azt mondom neki a telefonba, hogy anya meghalt, hisztériás rohamot fog kapni. Ismerem Matti nénit. Jobb lesz, ha elmegyünk hozzá. Nem tudsz holnap elszabadulni?

Michael meg volt győződve róla, hogy a dolog lehetetlen, de nem számolt Anders doktor segítőkészségével.

– Rendben van – mondta a főorvos azonnal. – Minden nyom fontos. Menj csak!

★

Mathilde von Breda kicsit öregedő, de még mindig csinos szőke nő volt. Negyvenes évei elején járhatott, és eszébe sem jutott hisztériás rohamot kapni, mikor a barátnője haláláról értesült. – Úgy? – mindössze ennyit kérdezett kicsit hűvösen.

– De Matti néni! – kiáltott fel Claudia megbántva.

Már a fogadtatás is furcsa volt. Az anyja barátnője régebben mindig megcsókolta és megsimogatta, most pedig csak a kezét nyújtotta hidegen. Éppen hogy csak beengedte a látogatókat, de még helyel sem kínálta őket.

– Matti néni – kezdett hozzá Claudia értetlenül –, történt valami?

– Történt valami – felelte az elegáns pongyolát viselő asszony, és ujjai idegesen játszadoztak a nyakában csüngő hosszú lánccal. – Anyád velem szemben... ugyan, hagyjuk ezt! Halottakról vagy jót, vagy semmit.

Claudia elsápadt. Nagyot nyelt és mély lélegzetet vett, látszott rajta, hogy a hallottak nagyon megrázták.

– Matti néni, tudnom kell. Kérlek, mondd el mindent. Mi történt? Gyerekkorotok óta barátnők voltatok. Sose hittem volna, hogy bármi elválászthat egymástól. Az elmúlt évben anya olyan sokszor járt nálad, hogy azt hittem, itt keresett tanácsot és vizsgáztatást. A házassága már rég nem volt olyan, amilyen kellett volna hogy legyen. Apa folyton távol volt, anya meg egyedül maradt.

– Anyád valóban tanácsot és vizsgáztatást keresett... csak nem nálam – vágta rá von Breda asszony keményen.

– Hogyhogy... hogy értsem ezt? – dadogta Claudia.

– Hogy anyád nem azért járt ide, hogy engem meglátogasson. Több mint egy éve nem is láttam, még csak nem is hallottam róla, Claudia.

– Nem értem – meredt rá értetlenül Claudia a barátnőjére, aki némán állt mellette. – Matti néni, anya gyakran jött Münchenbe. Meg sem látogatott téged?

– Az elmúlt évben már nem miattam járt ide – magyarázta csípősen Mathilde von Breda.

– Értem, Matti néni – tördelte a kezét Claudia –, de hát miért vesztetek össze? Vagy... miért... miért változtál meg ennyire?

– Nem vesztünk össze, csak megkértem anyádat, hogy többet ne jöjjön hozzám.

– Miért?

Von Breda asszony mély lélegzetet vett. – Nem szeretnék erről beszélni, Claudia, nagyon fájdalmas.

– Matti néni, nagyon fontos. Nem magyarázhatom meg, miért, de hidd el, hogy nagyon sokat segítenél, ha mindent elmondanál.

– Nem, nem! – A szőke nő szemmel láthatólag kényelmetlenül érezte magát. – Semmi kedvem felkavarni azt a mocskos ügyet.

– Mocskos ügyet? – hitetlenkedett Claudia, és a gyűrűkkel telerakott, ideges kéz után nyúlt, amely még mindig a láncot babrálta. – Matti néni, ha már ennyit elmondtál, nem hallgathatod el előlem a többit. Ne kímélj, mondd meg, mit tett anya?

Az asszony erre szemmel láthatólag nem is gondolt, ő csak önmagát akarta kímélni. – Anyád elvette tőlem a barátomat – szólalt meg végre zavartan, habozva. Bizonyára nehezebbre esett, hogy beismerjen egy ilyen vereséget. – Először mit sem sejtettem. Nálam találkoztak, de észre sem vettem, hogy anyádat érdekelné a fiú. Aztán... aztán egyszer megláttam őket az angolparkban. Gondolhatod, mit éreztem. Utánuk mentem. Bementek egy házba, és sokáig nem jöttek ki. – A szőke nő kövérkés arca kivörösödött, becsmerlően biggyesztette le vörös ajkát. – Ezzel az én számomra mindennek vége volt, érted már? Ilyen barátokra nincs szükségem. Megmondtam anyádnak,

hogy a jövőben tartsa távol magát tőlem.

– És anya mit mondott?

– Hogy semmi köze Luigihoz, de nem hittem neki. És ha igaz volt, akkor miért járt hozzá azután is? Az ember mindig mindent meghall a jó ismerősöktől. Anyádat később is gyakran látták Luigival. Még hogy semmi sem volt köztük! Elvette tőlem! Erre azért már nem terjed ki a barátság, kedvesem!

Claudia az ajkába harapott. Az izgalomtól szinte elakadt a lélegzete. Kezét a szívére szorította, mintha nyomás lenne rajta. – Nagyon sajnálom, Matti néni.

– Hát még én hogy sajnáltam! A legjobb barátnóm!

– Akkor... gyere, Michael! – súgta oda Claudia leverten.

– Meg tudná adni annak az embernek a címét, asszonyom? – szólalt meg némi habozás után a fiatal orvos.

– Minek, mit akarnak Luigitól? – mérte végig hűvösen a kék szempár.

Michael nem válaszolt. Nem magyarázhatja meg ennek az asszonnynak, miért kérdezte meg a férfi címét, hisz még ő maga sem tudta, mire menne vele.

– Nem is tudom, megvan-e még – mormolta az asszony, aztán mintha hirtelen eszébe jutott volna valami, jobban megnézte magának Claudia kísérelőjét. Magas, karcsú fickó, biztosan erős is. Elmosolyodott. – Miért is ne?

Nem árt meg neki, ha egy kis kellemetlensége akad. – Az alacsony asztalkához sietett, gyorsan felírt valamit egy papírra, aztán a cédulát átnyújtotta Michael Rubennek. – A fickó egy senki – tette hozzá. – Csak kihasználta Beate-t. Ki tudja, mi mindent tett vele. Az ilyen férfiakat bilincsbe kellene verni.

Michael megköszönte, aztán Claudia után szaladt, aki már lefelé haladt a vörös szőnyeggel borított márványlépcsőn.

Az utcán Claudia kérdően fordult Michael felé. – Ezt az utat megspórolhattuk volna. Anyának volt egy barátja, akit rendszeresen látogatott. Jaj, Michael, ezzel egy lépést sem jutunk előbbre.

Talán nem. A szerelemtől nem lehet májkárosodást kapni, és még ha Langné a müncheni útjain fogyasztott is alkoholt, attól még biztosan nem ment volna tönkre a mája.

– Talán mégiscsak fel kellene keresnünk azt az embert – vélekedett Michael, és elolvasta, ami a kezében tartott cédulán állt. – Luigi Sorti, Türkenstrasse. Az az angolpark mellett van. Csak hogy semmit ne mulasszunk el, ha már egyszer itt vagyunk – tette hozzá.

Claudia bólintott, igyekezve titkolni kimerültségét. A von Breda asszonynál tett kellemetlen látogatás teljesen kimerítette, lopva levegő után kapkodott, mert úgy érezte, megfullad. A fájdalom mázsás teherként nyomta a szívét. Mi lesz Michaellel, ha nem

találnak magyarázatot az anyja halálára? Egyre fenyegetőbbnek és kilátástalanabbnak látta a jövőt. A csalódástól majdnem sírva fakadt.

Michael leállította a kocsit, és az öreg házakat kezdte nézegetni. Az egyikben lakik Luigi Sorti.

– Megvársz itt? – kérdezte, mielőtt kiszállt. A lány olyan fáradt és elkeseredett volt, hogy szerette volna megspórolni neki a szembesítést az anyja múltjával. A jó ég tudja, miféle ember lehet ez a Sorti!

Claudia persze nem szívesen hagyta magára a barátját, de egyszerűen nem volt ereje kiszállni a kocsiból. – Ha nem baj.

– Sőt, jobb is, ha egyedül megyek. Rosszul érzed magad?

A lány kikényszerített magából egy halvány kis mosolyt. – Semmi bajom – füllentette, aztán megvárta, míg a ház kapuja becsukódik Michael mögött, és a rúzsával kipirosította kékesen elszíneződött ajkát. A keze jéghideg volt és remegett, a meleg idő ellenére is fázott.

Michael Ruben közben felért a második emeletre. Megtalálta Sorti nevét az egyik ajtón, és becsöngetett. A lakásban semmi sem mozdult. Másodszor, harmadszor is csöngetett, egyre hosszabban, mire végre kinyílt egy ajtó, csak nem az, amely előtt várakozott. A szomszéd lakás ajtajában kövérkés nő tűnt fel tarka kimonóban, cigarettával a kezében.

– Muszáj ekkora ricsajt csapni? – támadt rá Michaelre. – Hogy lehet így

aludni, ha folyton csöngetnek. Nincs itthon a Sorti, nem veszi észre? – Az asszony felemelte a cigarettáját. – Legalább tüzet adhatna.

Michael ugyan nem dohányzott, de mindig volt gyufa a zsebében. Tüzet adott a nőnek, aki mélyen leszívta a füstöt, aztán szemmel láthatólag megnyhülve rámosolygott.

– Szükségem van az alváásra, tudja? Éjszaka dolgozom. Mondom, a Sorti nincs itt.

– Mikor jön haza?

– Honnan tudjam? Elutazott, csak úgy hirtelen. Mikor tegnap elmentem, itt állt két bőrönddel. Nem állunk szóba egymással, úgyhogy nem kérdeztem meg, hová utazik.

– Milyen ember ez a Sorti?

– Nem ismeri? Hát olyan, aki kitaratja magát a buta nőkkel. – A nő a cigarettafüstön keresztül méregette. – A kora szerint a fia lehetne valamelyiknek. A pénzét akarja visszaszerezni? Ne számítson rá!

– Nem, nem azt akarom. Szóval a nőkből él?

– Gazdag öreg nőkből – ismételte meg nyomatékosan a már szintén nem egészen fiatal szomszédasszony.

– Köszönöm a felvilágosítást.

A nő nekidőlt az ajtófélfának. – Fura, már tegnap is volt itt valaki, aki Sortit kereste. Szerintem az meg egy férj volt. Lent beült a kocsijába, és ott várt a Sortira. Annyit mondhatok, ha az én férjem lett volna, hát én bizony rá

se néztem volna egy olyan semmirekellőre, mint ez a Sorti.

– Köszönöm – mondta még egyszer Michael.

Az asszony követte a lépcsőig, és még ott is utánahajolt a korláton át. Egyre beszédesebb kedvében volt. – Tudja, én csak azt csodálom, hogy az ilyen Sorti-félék mindig megússzák. Nemcsak a nőkből élt, mást is csinált az! Szerintem fegyverrel kereskedett. Lehet, hogy az üzlet miatt gyűlt meg a baja, különben miért utazott volna el ilyen hirtelen?

– Hirtelen?

– Hát persze. Éppen akkor érkezett meg valami utazásról. Az a férfi tegnap a bonni rendszámú kocsiban talán nyomozó volt.

– Hogy nézett ki?

– Hogy nézett ki? – tűnődött a nő. Jó szeme volt. – Magas, széles vállú, őszülő haj, kefefrizura. Az ilyennel nem jó egy tálból cseresznyézni.

– Köszönöm – mondta Michael Ruben harmadszor és utoljára, aztán leszaladt a lépcsőn.

*

– A főnök azt mondta, hogy a doktor úr is bemosakszik.

Michael Ruben bólintott, és a mosdóhoz lépett. Gondosan mosakodott, átöltözött, aztán átment a szomszéd helyiségbe, ahol von Ringsdorff doktornő feléje bólintott, és átengedte a helyét a beteg fejénél. A műszerek

működtek, minden rendben volt. Az aneszteziológus-asszisztens suttogva beszámolt a műtét állásáról.

Súlyos gyomorműtét volt. Egy régi fekély megtámadta a hasnyálmirigyet. Anders doktor már leválasztotta a gyomrot, és gondosan lekötötte az ereket. Most a hegeket kellett eltávolítani a hasnyálmirigyről, anélkül hogy a fekély kráterét megsértené.

– El kell távolítani a fekélyes részt – szólalt meg a sebész. – Vigyázat – szólta oda az asszisztensnek, aki a kampót tartotta készenlétben. – Nem szabad megsérteni a hasnyálmirigyet.

Időigényes türelmjáték volt. Michael Ruben néha-néha odanézett. Neki nem sok dolga akadt, a beteg állapota kielégítő volt. Félórányi óvatos, de intenzív munka árán a sebész leválasztotta a gyomrot a hasnyálmirigyről, és annyira kitágította a nyílást, hogy kivehesse a gyomor kétharmadát. Anders doktor teljesen belemerült a munkájába, egy pillanatra sem nézett fel. Az ő számára ilyenkor semmi más nem számított, csak a beteg, aki rábízta magát. Csak akkor lazított egy kicsit, mikor már ellátta a hasnyálmirigyben támadt üreget. Ami még hátravolt, azt gyorsan befejezték. Helyreállították az összeköttetést a maradék gyomor és a vékonybél között, ami nagy figyelmet és pontosságot igényelt.

Ez is megvolt. A sebész felegyenesedett. Első pillantásával a vitalértékeket

ellenőrizte. Minden rendben volt, a beteg jól bírta a nehéz műtétet.

– És mit intézett Münchenben? – szólta oda Ruben doktornak kifelé menet.

– Nem tudom, mit gondoljak – felelte habozva a doktor. Levette a maszkját, a kesztyűjét meg a sapkáját. – Megtudtunk ugyan valamit, de semmi olyat, ami előbbre vinne.

Anders doktor körülnézett, az asszisztensét keresve.

– Egy óra szünet. A strúmás beteget csak később hozzák be. Itt van Büttner doktor?

– Még a műtőben van, főorvos úr.

– Rendben. A vizit előtt még iszom egy kávé. Jöjjön velem, Ruben doktor. – Dr. Anders kisietett a műtőből, és az ajtó előtt néhány szót váltott a most operált beteg feleségével. Megnyugtatta, hogy a műtét sikerült és a férje rendben van. – Délután be is mehet hozzá.

– Köszönöm szépen, doktor úr.

Anders doktor elhárította a további hálálkodást, intett Hansen doktornak, a szülész főorvosnak, néhány utasítást adott az egyik nővérnek, aztán végre eljutott a szobájáig, ahol már várta a felesége meg a friss kávé. Katja röntgenfelvételeket és leleteket hozott magával, de mikor észrevette Ruben doktort, félretette őket.

– Mi volt Münchenben? – kérdezte ő is azonnal.

– Azt a felfedezést tettük, hogy

Langnének viszonya volt valakivel Münchenben – felelte Michael.

– Ezért utazott oda olyan gyakran?

– Igen – hangzott az elkeseredett válasz.

A három orvos hallgatott. Mit lehet ehhez szólni? Egy boldogtalan, elhanyagolt asszony szeretőt tart. Előfordul az ilyesmi, ebben az esetben még érthető is, de sajnos semmit nem magyaráz meg.

– Miféle ember a barátja? – kérdezte Katja, miközben kitöltötte a kávéját. – Tejet, cukrot, Ruben doktor? Szolgálja ki magát!

– Köszönöm, üresen iszom. Hogy miféle ember az a Sorti? Nem találkoztam vele, csak a szomszédasszonyával beszéltem. Nem sok jót mondott róla. Azt mesélte, hogy pénzt fogad el a szerelmi szolgáltatásaiért, és más sötét ügyei is vannak. A nő szerint fegyverkereskedelem. Egyébként elutazott, még hozzá hirtelen és fejvesztetten. Előtte egy férfi kereste, akinek a személyleírása ismerősnek tűnt.

– Lang? – kérdezte azonnal Katja Anders.

– Honnan tudja? – meredt rá elképedve Michael Ruben.

– Nem boszorkányság, kolléga, csak női megérzés – szólt közbe a főorvos, gyengéd pillantást vetve a feleségére.

– Langné barátnője, akitől Sorti címét megkaptuk, nem említette, hogy Lang járt volna nála. Akkor pedig honnan tudta Sorti címét? – nézett az

orvosnőre Michael, és nem is csalódott benne.

– Lang hosszú időt töltött a felesége szobájában, még be is zárkózott. Szerintem az asszony holmijai közt találta meg a címet, aztán Münchenbe ment, hogy elővegye a fickót.

– Minek? – kérdezte Anders doktor. – Mi értelme lett volna, hogy megnézzé a felesége egykori barátját?

– Talán Sorti zsarolta Langnét – gondolkodott hangosan Katja.

– Lang pedig nem hagyta magát úgy, mint a felesége, és feljelentéssel fenyegetőzött. Sortinak forró lett a lába alatt a talaj, és kereket oldott – vette fel a fonalat Michael Ruben.

– De ez mind csak találgatás – legyintett a főorvos. – Még csak nem is nagyon tetszik.

– Mert nem visz előre? – kérdezte a felesége.

– Manapság már nem akkora szenzáció, ha egy politikus feleségének szeretője van.

– Az is lehet, hogy Lang rájött, hogy ez a Sorti még többet is tud a feleségről.

Michael meglepődve és izgatottan hajolt előre. – Claudia is ezt mondta, ez volt az első gondolata. Szerinte az apja soha nem ment volna el Sortihoz csak azért, hogy kérdőre vonja, amiért gyakran volt együtt a feleségével.

– Ez az – mosolyodott el Anders doktor. – Női megérzés. – Felállt. – Nagyon sajnálom, de vissza kell mennem a műtőbe, vár rám egy strúma.

– Én meg Büttner kollégának altatok – tette le a csészéjét Michael. – Mit gondolnak, most mit tehetnének?

– Természetesen, beszélnie kell Lang úrral – felelte Katja pillanatnyi habozás nélkül, ellenvetést nem tűrően. – Nem akarom megint arra ingerelni a férjemet, hogy a női megérzéseken gúnyolódjon, de meggyőződésem, hogy az az ember titkol valamit.

Anders doktor átölelte a feleségét. – Csodálatos, képzeld csak el, én ugyanerre a gondolatra jutottam. Viszlát, mi még találkozunk, Ruben doktor.

Michael Ruben követte a főorvost, aki be sem várta, hanem gyors léptekkel már el is tűnt a műtő ajtaja mögött.

Michael belépett az orvosi szobába, ahol a nővér azzal fogadta, hogy új beteget szállítottak be, és Büttner doktor másnap reggelre tűzte ki a műtétet.

– Illeusgyanú. Von Ringsdorff doktornő kéri, hogy nézze meg a beteget.

– Már megcsinálták az anamnézist?

– Az osztályos orvos mindent felírt, amit a betegtől meg lehetett tudni – nyújtotta az altatóorvos felé a nővér a frissen felvett kórlapot. Ruben doktor azonnal a beteghez sietett. A férfi alig tudott megszólalni, erős fájdalmai voltak és rosszulletre panaszkodott. Ruben doktor az orvosi szobából azonnal felhívta a műtőt, és Büttner doktort kérte.

– Tényleg holnapig akar várni?

– Legalább ma estig. Ha addigra nem lesz jobban, megoperáljuk. Majd még beszélek róla a főnökkel.

Michael Ruben alig tette le a kagylót, máris megcsörrent a telefon. Felvette.

– Hála Istennek, csakhogy végre megtaláltam a doktor urat – kiáltotta Kurzné izgatottan.

– Valami történt Claudiával? – kérdezte Michael ijedten. – Hogy? Beszéljen lassabban, nem értem, hogy mit mond!

– Könyörgöm, jöjjön ide – siránkozott az asszony, aki hallhatóan teljesen megzavarodott. – Nem tudom, mit csináljak!

★

Rudolf Lang félórával korábban érkezett haza, és azonnal eltűnt a szobájában. A kopogtatásra sem válaszolt, Claudia kétszer is kérte, engedje be, míg végre kinyitotta az ajtót.

A jóképű, fiatalos külsejű politikus éveket öregedett, fáradt és rosszkedvű volt. Úgy meredt rá a lányára, mint egy idegenre.

– Mi van? – kérdezte barátságatlanul.

– Jaj, apa – nyögött fel Claudia, és az apja felé nyújtotta a kezét.

A férfi magához tért, végigsimított az arcán, és sóhajtva mormolta: – Bocsáss meg, kicsim, rettenetesen kimerültem. Legszívesebben lefeküdnék.

– Én is fáradt vagyok, apa, de beszélnem kell veled. Nem fog sokáig tartani.

– Nem ér rá később?

Claudia úgy érezte, nem bír tovább várni. – Nem, apa! – tört ki belőle. – Engedd meg, hogy felboncolják!

– Azt hittem, megállapodtunk, hogy ettől megkíméljük az édesanyádat – húzta össze a szemöldökét Lang.

– Anyának már semmi nem fáj – mondta halkán Claudia. – De egy ember számára nagyon fontos lenne, hogy megtudja, miben halt meg anya.

– Mindannyian tudjuk, nem?

– Ó igen, a mája felmondta a szolgálatot.

Az apja nem válaszolt.

– Miért mondta fel a szolgálatot a mája?

A férfi arca hirtelen kivörösödött. – Hagyd már abba! – kiabált rá a lányára olyan váratlanul, hogy Claudia ijedten összerezzen.

– De apa! – meredt rá értetlenül.

– Elegendem van, az egészből elegendem van, hallani sem akarok többé róla – hadarta az apja. – Amit a barátodért megtehettem, azt megtettem. Boncolásra semmi szükség.

Claudiának remegett a térde, a szíve hevesen kalapált, a torka összeszorult, de nem adta fel.

– Szükség van a boncolásra, apa. Ha kiderül, hogy anya mája valóban olyan rossz állapotban volt, ahogy az orvosok

feltételezik, akkor nem okozhatta a halálát az altatás.

– Nem vagyok hajlandó tovább hallgatni!

– Pedig addig fogom ismételni, amíg bele nem egyezel.

– Hogy beszélsz te velem? Mi az ördög van veled?

– Szeretem Michaelt, és nem engedem, hogy szakmailag tönkretegyék.

– Én nem segíthetek rajta.

– Te csak attól félsz, hogy a boncolás megerősíti az orvosok gyanúját, és akkor mindenki azt kérdezi majd, mit csinálhatott ez az asszony, hogy ennyire tönkrement a mája?

A férfi elsápadt. – Mit mondtál? – meredt rá hitetlenkedve a lányára. – Mit akarsz ezzel mondani?

– Hogy el akarsz tussolni valamit, apa.

– Én? Te megőrültél! – A férfi még jobban kivörösödött. – Hagyjál békén, hallani sem akarom többé ennek a fickónak a nevét, megértetted?

– Pedig még gyakran fogod hallani, ha nem akarsz engem is elveszíteni.

– Claudia, azt tanácsolom, ne foglalkozz vele.

– Késő, apa.

– Alig ismered.

– Elég jól ahhoz, hogy szeressem.

– Akkor nem tudok segíteni rajtad.

Claudia haragja már el is párolgott. – Jaj, apa – nyögte. – Miért változtál meg ennyire, miért vagy ilyen hideg és ide-

gen? Mit akarsz eltitkolni, legalább nekem mondd meg!

– Már megint kezdted ezt az örültséget?

– Ne beszélj mellé, apa! Beszéljünk végre őszintén. Anya halála óta teljesen megváltoztál. Nem tudom pontosan, mikor kezdődött. Mi történt veled?

– Elvesztettem a feleségemet.

– Nemcsak erről van szó – makacskodott Claudia. – Nem akkor kezdődött, amikor megérkezted Bonnból, hanem később, amikor átnézted anya holmijait. Igen, apa, pontosan tudom, hogy akkor kezdődött. Egyszer csak nem akartál már vádat emelni; ha egy újságíró telefonált, letagadtad magad, azután, hogy előzőleg te tájékoztattad a riportereket. Apa, voltam Münchenben, tudok erről a Sortiról. Ismerd el, hogy beszéltem vele.

Rudolf Lang egyre izgatottabban hallgatta, aztán egyszer csak kitört: – Elég legyen! Mit hordasz itt össze?

Claudia levegő után kapkodott. Úgy érezte, vasgyűrű szorítja össze a mellét, és nem kap levegőt. Szeretett volna az ablakhoz rohanni és felrántani, de még nem ért a végére, eddig semmit nem sikerült elérnie.

– Apa, segíts rajtunk – könyörgött halkan, nagyon halkan. – Michaelnek és nekem segítségre van szükségünk. Miattunk került lehetetlen helyzetbe. Kérlek, apa, mondd meg, ha tudsz valamit, és egyezz bele a boncolásba!

Lang arca most már teljesen elsötétedett a dühtől, szikrázó szemekkel mé-

regette a lányát. – Szép kis támasz a család – kiabálta. – Azt el sem tudod képzelni, hogy néha nekem is segítségre lehet szükségem?

Claudia nekitámaszkodott a falnak, mert úgy érezte, összeesik.

– Apa, mit tett az az ember anyával? – kérdezte fakó hangon. – Mivel zsarolhatta anyát. Azt nem tudom elhinni, hogy anya egy fiatal szeretőt tartott volna magának, mint Matti néni. Anya nem!

A férfi összeszorított fogakkal, vadul nézte a lányát, aztán hirtelen félrelökte, és lerohant a lépcsőn.

Claudia minden erejét összeszedve utána futott. – Apa, ne menj el! – kiáltott elhaló hangon. – Érzem, hogy te tudod, mi történt.

– Ugyan már – dühöngött Rudolf Lang. – Semmit sem tudok, és nincs mit mondanom. – Rá se nézett a lányára, lerohant a hallba, el a riadt házvezetőnő mellett, és már el is tűnt a házból.

Kurzné fejcsóválva zárta be utána a nyitva maradt ajtót. Kint felbőgött a kocsis motorja, amely még mindig a garázs előtt állt. A házvezetőnő fejcsóválva fordult meg, és felnézett.

– Claudia kisasszony? – kérdezte aggodva.

Nem kapott választ, pedig Claudiának még a hallban kellett lennie. Kurzné hallotta, hogy zihálva lélegzik, valahogy furcsán, mintha erőlködni kellene. – Claudia kisasszony, valami baj van?

A lány most sem válaszolt, de lassan elindult lefelé a lépcsőn, egyik kezével a korlátba kapaszkodva, másik kezét a mellére szorítva, levegő után kapkodva.

– Claudia kisasszony! – kiabálta ijedten Kurzné. – Mi történt? Rémesen néz ki!

Claudia maga elé meredt, mintha keresnie kellene, hová lépjen. Már majdnem leért, Kurzné feléje szaladt, hogy segítsen, de még mielőtt elérte volna, Claudia elvesztette az egyensúlyát, megingott, elesett, és lezuhant a hátralévő néhány lépcsőfokon. Mozdulatlanul fekvé maradt, és még mindig olyan elkeseredetten kapkodta a levegőt.

– Istenem, Istenem, mit csináljak – siránkozott Kurzné. Letérdelt Claudia mellé, megpróbálta felültetni, aztán feladta, vízért szaladt, aztán borogatást akart hozni, de azt is feladta. A telefonhoz rohant, és felhívta Ruben doktort. Megkönnyebbülten lélegzett fel, mikor végre meghallotta a hangját.

– Rögtön jövök – mondta Michael, alighogy befejezte.

Kurzné visszasietett Claudiához, aki zavartan nézett körül, mintha nem értené, mi is történt vele, aztán kicsit felemelkedett. Klara Kurz felsegítette, és megkönnyebbülten tapasztalta, hogy Claudia légzése megint normálisabb. Az előbb még kékesvörös arc visszanyerte színét, már csak az ajka volt kicsit kékes. Kurznéra támasz-

kodva Claudia átvonszolta magát a nappaliba, és még akkor is ott ült, mikor Michael megérkezett.

A házvezetőnő kinyitotta az ajtót, és suttogva beszámolt a történekről. – Már jobban van, doktor úr, de azt hiszem, a kisasszony nagyon beteg. Már régóta nem tetszik nekem.

Michael Ruben bólintott, és a lányhoz sietett. Claudia halványan rámosolygott.

– Nem kellett volna idehívnia Kurznénak – mormolta. – Már semmi bajom. Ne nézz rám ilyen aggodalmaskodva, tényleg jól vagyok. Csak felizgattam magam apa miatt.

Michael Ruben kitapintotta a pulzusát, aztán kinyitotta a táskáját, és kivette a sztetoszkópját. – Szeretnék meghallgatni – kérte.

Kurzné segítette Claudiának levenni a pulóvert, amelyet sűrű nadrágjához viselt. Gondterhelten állt a lány mellett, amíg Michael meghallgatta a szívét és a tüdejét. Az asszony szemmel láthatólag még mindig attól félt, hogy Claudia megint elájul.

– Túlságosan aggódik miattam, Kurzné. Tényleg semmi bajom, csak felizgattam magam.

– Köszönöm, Kurzné – szólalt meg Michael, mikor Claudia megint nyugodtan ült. Megvárta, míg a házvezetőnő kimegy, aztán a lány keze után kapott. – Édesem, ennek utána kell járnunk!

– Majd később – háritotta el Clau-

dia. – Előbb rá kell vennem apát, hogy beleegyezzen a boncolásba és elhassza a hamvasztást, és mondjon el mindent, amit tud. – Előretolta az állát. Tudta, hogy cselekednie kell, és ebből a tudatból merített erőt, hogy máris megfeledkezzen az iménti szörnyű élményről. Nem akart gondolni rá, hogy néhány szörnyű másodpercig attól félt, hogy megfullad. Ebben a pillanatban sokkal fontosabb dolgok vannak, mint az ő egészsége.

Michael azonban más véleményen volt. – Nem nézhetem tovább – mondta határozottan. – Felelőtlenség lenne, ha nem járnék utána. Sokszor kérdeztelek már; nincs-e valami bajod, te meg mindig kitértél, de most nem fogsz.

– De apa...

– Felejtst el, és felejtst el mindent, ami összefügg veled. Beviszlek a klinikára, és alaposan megvizsgáltatlak.

– Azt nem lehet – tiltakozott kétségbeesetten Claudia. – Mondom, hogy apa tud valamit, és addig nem hagyom békén, amíg meg nem mondja, mi az.

Michael felállt, betette a sztetoszkópot a táskájába, és becsukta. – Gyere – hívta a lányt, és határozott arckifejezéséből Claudia megértette, hogy nem fog engedni.

★

Anders doktor betolta a feleségét a röntgenrendelő előszobájába, ahol a röntgenszakorvos ült az íróasztala mellett.

– Meg akarja nézni? – kérdezte a kolléga. Aláírt még egy levelet, aztán felállt, és a védőszemüvege után nyúlt. – Lang kisasszony mindjárt itt lesz. A laborban csinálnak még egy vérsüllyedést. – Katjának is átnyújtott egy szemüveget.

– Én tulajdonképpen a Bondi-féle felvételek miatt jöttem – mondta Katja. – De ha már itt vagyok, szívesen vetnék egy pillantást Claudia Lang mellkasára. Régóta furcsállottam nála valamit – nézett a férjére Katja.

– Ruben kolléga azt mondja, hogy heves vitája volt az apjával, és utána összeesett. – Anders doktor is felvett egy védőszemüveget. – Azonnal behozta. A pajzsmirigye nincs megnagyobbodva, először arra gondoltam.

A röntgenasszisztensnő jelentette, hogy elkészült a felvételekkel. – Most legyenek szívesek bejönni.

Claudia meztelen felsőtesttel állt a képernyő mögött. Mihelyt az orvosok elkészültek, az asszisztensnő bekapcsolta a készüléket.

– Forduljon egy kicsit – kérte a röntgenorvos. – Lélegezzen mélyet, most fújja ki. Köszönöm, most forduljon tovább balra.

Megint nyílt az ajtó, és Ruben doktor karcsú alakja jelent meg. Katja Anders mögé lépett.

Senki nem szólt egy szót sem, de mind ugyanazt gondolták, amit a fiatal aneszteziológus: ez szörnyű!

Tisztán látszottak a bordák, a kulcsont és belégzéskor a rekeszizom gör-

bülete is. A szív tájékán sötét árnyék rajzolódott ki, amely félgömbként terjedt szét a mellkas mindkét oldalára. Az árnyék elfedte a szívet és a bal tüdő egy részét.

– Köszönöm, ennyi elég – szólalt meg a röntgenorvos –, vagy van valakinek még kérdése?

– Rendben van – vágta rá gyorsan Katja. Elsőként hagyta el a helyiséget, kint a kezével árnyékolta szemét, mert vakította a hirtelen világosság. – Okvetlenül meg kell nézni kontrasztanyaggal is – szólalt meg. – Tudnunk kell, mi a helyzet a nyelőcsővel. Először is, átjárható még a légcső?

Az asszisztensnő kihozta a felvételeket. – Mi történjen a beteggel? – kérdezte.

Michael Ruben sápadtan, a belső feszültségtől merev arccal mondta: – Rögtön jövök. Kérem, várjon egy kicsit.

A röntgenorvos felakasztotta a felvételeket és bekapcsolta a lámpát. Összehúzott szemmel nézegette a képeket. Az egyik felvételen még világosabban látszott az árnyék, mint az előbb. Ha egyáltalán lett volna még bármi kétségük, ez a felvétel egyértelműen mutatta a daganatot Claudia mellkasában. Oldalt nyomta a légcsövet és a hörgőket, a bal tüdőre is rátelepedett, ettől voltak a beteg légszomjai. Még teljes nyugalomban sem kapott elég oxigént, ha pedig megerőltette vagy felizgatta magát, az oxigénhiány még erősebben jelentkezett.

– Most mi legyen? – fordult a kollégákhoz Ruben doktor.

– Mihelyt meglesznek a kontrasztfelvételek és tudjuk, mi a helyzet a légcsővel meg a nyelőcsővel, meg kell operálni – vélekedett Katja.

– Különben fennáll a veszély, hogy megfullad – bólintott a férje. – Hová küldjük, Katja?

– Szerintem Freiburgba.

– Megmondom neki – bólintott Michael Ruben. – Mikor akarják megcsinálni a felvételeket?

– Azonnal – javasolta Katja.

A röntgenorvos szólt az asszisztensnőnek, Katja pedig átment a laborba, hogy utána nézzen egy-két dolognak. Claudia vérképe már majdnem kész volt, és az eredmények megnyugtatták Katját. Mire visszaért, már mindent előkészítettek, és Claudia megint a képernyő mögött állt.

– Áramot – kérte a röntgenorvos.

– A daganat széle viszonylag jól látható és sima – mondta félhangosan. – Semmi nem utal teratomára.

Ekkor lélegzett fel megkönnyebbülten Michael Ruben. Leginkább ettől az úgynevezett csodadaganattól tartott. Jó jel. A nyelőcsővel sincs semmi baj, sehol nem sérült és nem szűkült össze, ami esetleg rákra utalhatott volna.

– Legalább valami – mormolta megkönnyebbülve Katja. – A légcső jól átjárható. Köszönöm.

Az orvosok kivonultak a helyiségből, hogy még egyszer megnézzék a felvételeket. Abban egyetértettek,

hogy fel sem merül a rák gyanúja, de Claudia akut életveszélyben van.

– Mindjárt telefonálok Freiburgba – mondta Anders doktor. – Ruben doktor, beszél a beteggel? Velem jössz, Katja?

– Nem, most már végre meg kell csinálnom a magam munkáját is – hárította el a felesége.

Michael a folyosón várt, míg Claudia kijött a laborból, ahová még egyszer visszavitték. Sápadt volt és kimerültnek látszott, a szeme nyugtalanul csillogott. Szó nélkül belekapaszkodott Michael karjába, és vállára hajtotta a fejét.

– Édesem, sürgősen történnie kell valaminek – szólalt meg halkan Michael, és átölelte a lányt.

– Igen, én is tudom. Mihelyt minden rendeződik.

– Nem, nem várhatunk addig. Anders doktor telefonál Freiburgba, szeretném, ha ott operáltatnád meg magad. Nem komoly, Claudia, de van egy daganatod, amitől nehezen lélegzel. Bármelyik pillanatban megint elkaphat egy fulladásos roham, nem kockáztathatunk.

– Ha beleegyezem a műtétbe, akkor csak itt – csattant fel Claudia. – Michael, csak nem lennél képes idegenekhez küldeni?

– Rendesek lennének hozzád, Anders doktor ismeri az ottani orvosokat.

– Nem, nem, szó sem lehet róla – rázta a fejét a lány.

– Claudia, nem várhatunk. Őszintén meg kell mondanom neked, hogy túl veszélyes lenne tovább várni.

– Majd vigyázok magamra. Olyan régen van a mellemben ez a daganat, hogy egy-két nap ide vagy oda úgysem számít.

– Claudia, könyörgöm . . .

– Nem – vágott a szavába Claudia halkan, gyengéd pillantást vetve Michael feszült, gondterhelt arcára. – Nem – ismételte meg aztán még egyszer nagyon határozottan.

★

– Anders doktornő? – kérdezte Rudolf Lang. A hangja tartózkodó volt, s a pillantása is hűvös, ahogy végignézett az orvosnőn.

Katja Anders azonban ügyet sem vetett rá, és megállt a gyáros előtt. – Jó, hogy itt találkozunk a városban – mondta fesztelenül. – Már többször próbáltam beszélni magával. Rám tudna szólni öt percet? – Katja legalább kicsit távolabb szeretett volna kerülni a forgalmas főutcától, ahol Rudolf Langgal összetalálkozott. Az arra járók folyton megállították, üdvözölték, mások kíváncsian méregették őket. Mintha mindenfelől kíváncsi pillantások szegeződnének rájuk. Az emberek még nem felejtették el a szenzációvá felfújtt újságcikkeket az állítólagos műhibáról az altatásnál, és alig néhányan olvasták el a két nap múlva leközlött cáfolatot.

– Semmi értelme, doktornő – hárította el szinte gorombán a gyáros. – Holnap lesz a hamvasztás.

– Téved, nem a felesége haláláról van szó, hanem a lányáról.

– Valószínűleg arra a fiatalemberre gondol. Nem tehetek érte semmit. Ez az utolsó szavam.

– Nem is róla van szó – ismételte meg Katja türelmesen. – Hogy rövid legyen, Claudia súlyos beteg, és sürgősen meg kellene operálni.

– Claudia beteg? Ugyan kérem!

– A lányának mellkasi daganata van, ma állapítottuk meg a röntgenfelvétel alapján. Valószínűleg jóindulatú, de a lánya bármelyik pillanatban megfulladhat tőle.

– Ez nem lehet igaz – rázta a fejét hitetlenkedve Lang. – Ugye nem igaz? – Most őt kezdte zavarni a körülöttük zsongó lárma. – Jöjjön, kérem – kérte, és az orvosnő oldalán belépett az egyik bank pénztártermébe. Itt legalább volt egy nyugodt sarok, ahol zavartalanul beszélhetek. Katja Anders röviden elmondta, mi a helyzet Claudiával.

– Ma összeesett, miután én elmentem otthonról? – rázta a fejét Lang. – Te jó Isten!

– Szerencsére ott volt a házvezetőnőjük, és azonnal segítséget hívott. Lang úr, beszélje rá a lányát, hogy bemenjen a klinikára!

– A maguk klinikájára?

– A férjem is és mindannyian jobban örülnénk, ha Claudiát Freiburgban operálnák. Már telefonáltunk is.

Fenntartanak neki egy ágyat. Legjobb lenne, ha a férjemmel beszélné meg a dolgot, Lang úr.

A gyáros bizonytalan pillantással méregette a doktornőt. – Köszönöm – nyögte ki végül erőltetetten. – Köszönöm, hogy megmondta. Természetesen amilyen hamar csak lehet, meg kell operáltatni. Majd én elviszem.

Katja Anders elköszönt, Rudolf Lang pedig rohant a kocsijához, hogy minél hamarabb otthon lehessen. A házvezetőnő kis kocsija nem állt a ház előtt, biztos bevásárolni ment.

– Claudia! – kiabált, ahogy belépett a hallba.

Semmi válasz. A nappali ajtaja tárva-nyitva. Észrevett egy könyvet, biztos Claudia olvasta. A szél lobogtatta a teraszajtó függönyeit.

– Claudia? – Felszaladt a lépcsőn, berohant Claudia szobájába, de sem ott, sem a fürdőszobában nem találta. A saját szobájában kilépett az erkélyre, és körülnézett a kerten. Sütött a nap, de hűvös volt, szél fodrozta a medence vizét. Semmi jele, hogy Claudia még kint lenne.

Visszament a földszintre, minden helyiségbe benézett, de sehol nem találta a lányát. Már éppen indulni akart a garázsba, az utolsó helyre, ahol még lehetett, mikor eszébe jutott a nyitott teraszajtó. Ha valaki közvetlenül az üvegajtó mögött áll, akkor nem láthatja meg a szobája erkélyéről.

Átsietett a nappalin, a félig nyitott ajtóhoz lépett, és akkor meglátta a

lányát. Claudia mozdulatlanul feküdt a terasz kövén, az arca kék volt, száját mintha egy utolsó, kétségbeesett segítségkiáltásra akarta volna nyitni.

Az apát szinte megbénította a kétségbeesés, de szinte azonnal észébe jutott, amit az orvosnőtől hallott. A lánya fölé hajolt, felemelte, és kivitte a ház előtt várakozó kocsihoz. Lefektette a hátsó ülésre, és beült a volán mögé.

– Mindjárt jobban leszel, kicsikém – ismételte rekedten, miközben a lánya kétségbeesetten kapkodott levegő után.

Az út az Erdei Klinikáig olyan volt, mint egy rémálom. Az apa minden pillanatban attól félt, hogy Claudia megfullad. Most fullad meg, most hal meg az én kicsi lányom, az én Claudiám. Senkim nincs rajta kívül!

Egy örökkévalóságnak tűnt, míg felbukkant előtte az Erdei Klinika épületömbje. Kiugrott a kocsiból, felrántotta az ajtót, és utolsó erejét összeszedve kiabált be:

– Az isten szerelmére, segítsenek! Megfullad a lányom!

Ápolók rohantak ki a házból, hordággal a kezükben, s néhány másodperc múlva már vitték is befelé Claudiát, oxigénmaszkot szorítva az arcára. Sziszegett az oxigén. A lányt átemelték egy vizsgálóasztalra, és feltámasztották, hogy inkább üljön, mint feküdjön, csak ezután kezdett kérdezősködni az ügyeletes orvos a részletek felől. Alighogy Rudolf Lang megemlítette az

Anders nevet, az orvos máris utasítást adott, hogy keressék meg a főorvost.

– Minden rendben lesz, kicsim – súgta még oda a lányának Rudolf Lang, mielőtt a nővér után indult volna, aki Anders doktorhoz kísérte.

A lány alig vett tudomást róla, mi történik körülötte, minden erejét lekötötte az erőlködés, hogy levegőhöz jusson. Fejét előrehajtvá arcához szorította a maszkot. Az oxigén segített valamit, de nem eleget. Az arca mélységes kétségbeesést tükrözött, s ez a kép kísérte el az apját.

*

– Elmagyaráztam a helyzetet – fejezte be a mondandóját Anders doktor. – Maga is látta a felvételeket. Nem halogathatjuk tovább a műtétet. Ez már a második fulladásos rohama, a harmadik az életébe kerülhet.

Rudolf Lang rámeredt a papírokra, amelyre a lánya sorsát írták. Még mindig maga előtt látta az arcát, hallotta ziháló lélegzését.

– Igen, értem – felelte tompán. – Természetesen azt szeretném, ha azonnal megoperálnák.

– Fel kell hívnom a figyelmét, hogy a beteg beszállítása Freiburgba nagy kockázattal jár.

Megszólalt a telefon, és Anders doktor felvette. – Igen, úgy tűnik. – Hallgatott egy kicsit, aztán újra megszólalt. – Jó, rendben van. Rögtön jövök.

Rudolf Lang türelmetlenül hallgat-

ta, s most előrehajolt. – Már nem lehet beszállítani Freiburgba? – kérdezte idegesen. – Akkor azonnal meg kell operálni itt. Legfőbb ideje, doktor úr. Tegyen valamit!

– Uram, nyilván megérti, hogy vannak bizonyos aggályaink, hogy a családja még egy tagját megoperáljuk itt a klinikán.

Rudolf Langnak arcába szökött a vér. – Kötelessége, hogy megoperálja! Ne érzékenykedjen itt nekem!

– Igen, igen, nekünk is megvannak a kötelezettségeink, egyetlen beteget sem szabad elutasítanunk, de azt el kell tűrnünk, hogy sárral dobáljanak bennünket.

A politikus homlokán kidagadtak az erek. – Visszavontam mindent, amit akkor mondtam.

– Ugye azt szokták mondani, nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél. Minden elejtett szóból megmarad valami. Ruben doktor nehezen fog aneszteziológusi állást kapni, itt pedig nem fogják meghosszabbítani a szerződését. Vége az egzisztenciájának, érti?

– Ne tartson itt most nekem előadást Ruben doktor jövőjéről! – kiabálta dühösen a gyáros. – Ez aztán igazán ráér!

– Ruben doktornak kell elvégeznie az altatást, Lang úr.

Rudolf Lang egy pillanatra mintha megrendült volna, aztán folytatta: – Van itt egy altatóorvosnő a klinikán, miért nem ő csinálja?

– Nézzen, kérem, az órára! Ruben doktor van szolgálatban. Ringsdorff doktornő már elment, Ruben doktorban pedig ön nem bízik meg.

– Ide figyeljen, mire akar kilyukadni? – üvöltötté Lang magánkívül. – Mit kíván tőlem, mit akar tőlem?

– Semmit sem kívánok – felelte csendesesen a főorvos. Hátradólt a széken, keresztbe fonta a karját a mellén, és hűvös pillantással mérte végig a gyáros-politikust.

Lang dühösen felnevetett. – Éppen most próbál megszarolni.

– Ugyan kérem!

Lang mélyet lélegzett, aztán szinte fogcsikorgatva szólalt meg. – Jó, jó, ahogy gondolja. Beleegyezem a boncolásba, úgys erről van szó.

– Köszönöm, de ez valószínűleg nem lesz elegendő, ha beigazolódik a gyanúnk.

– Mit akar még? – tört ki Lang.

Anders doktor előrehajolt, és mélyen a dühöngő ember szemébe nézett. – Meg kell tudnunk az igazat. Az ön viselkedése kényszerít rá, hogy feltegyem a kérdést, mit csinált a felesége Münchenben? Vannak bizonyos összefüggések, nem?

– Nevetéséges! – vágott vissza Lang.

– Ruben doktor meg a mi számunkra egyáltalán nem nevetéséges.

– Maga embertelen! – tört ki a gyáros. – Lent fekszik a lányom, nem kap levegőt, mindjárt megfullad, bármelyik pillanatban meghalhat, maga meg

nyugodtan üldögél itt, és engem nyugat. Tegyen már végre valamit, vagy...

– Miért nem folytatja? – kérdezte Anders doktor, akit szemmel láthatólag semmi sem zökkentett ki a nyugalomból, amit Lang mondott. – Miért nem fenyeget meg, hogy feljelent orvosi segítségnyújtás elmulasztása miatt? Önhöz pontosan ez illene.

A férfi vérvörös arccal meredt rá, s öklével az asztalra csapott. – Istenem, mindent elmondok, megígérem, még ha tönkreteszem is vele a karrieremet, csak tegyen már valamit, az isten szerelmére, Anders doktor, kezdjen hozzá, még mielőtt késő lesz.

– Téved – állt fel a főorvos. – Már elkezdtük, a lányát most készítik elő a műtételre, én meg most lemegyek és megoperálom.

Lang nehézkesen felállt, az előbb még vérvörös arca elsápadt, riadtan meredt az orvosra.

– Csak remélni tudom, hogy segíthetek a lányán – indult az ajtó felé Anders doktor. – Nehéz beavatkozás lesz.

★

– A vérkeringés és a szív kibírja a műtétet – szólalt meg Ruben doktor.

Von Ringsdorff doktornő, aki azonnal visszasietett a klinikára, mihelyt hírt kapott a műtétről, megnézte a röntgenfelvételeket. – Csak a tüdőre nehezedő nyomás és a mellkasüregben

változó nyomásviszonyok jelenthetnek veszélyt, kolléga úr.

Michael Ruben bólintott, neki is ez volt az érzése az első perctől fogva.

– Jóindulatú vagy rosszindulatú – folytatta a doktornő. – A határozott választóvonal és az egyenletes vastagság amellet szól, hogy jóindulatú, de a tüdő állapotát tekintve akár rosszindulatú is lehet a daganat. – Az orvosnőnek úgy tűnt, mintha a kolléga megborzongott volna, és kérdő pillantást vetett rá.

Michael Ruben szemében különös fény villant.

– Valami baj van? – kérdezte önkéntelenül a doktornő, aztán hirtelen eszébe jutott, hogy a fiatal kollégát kétszer is látta egy csinos szőke lánnyal.

Lehet, hogy a beteg volt az a lány?

– Nagyon sajnálom – mormolta. – Jó ismerőse?

– Igen – felelte Michael, de magában azt gondolta, igen, szeretem, és ha meghal, én sem akarok tovább élni. Még soha nem érezte át ennyire, hogy szereti Claudiát, mint most, amikor a lány a műtőasztalon fekszik.

A műtőasztal fölött már égtek a lámpák, a beteget most takarták be steril kendőkkel. Az intravénás altatás hatására csendben aludt.

– Megnézem – mondta Michael, és visszatért a helyére. Elnézte a lány csendes, nyugodt arcát, és elszorult a torka.

Árnyék hullott a röntgenképekre. Ahogy von Ringsdorff doktornő megfordult, a főorvost látta maga előtt.

– Milyenek az esélyei, Anders úr?

– Őszintén szólva fogalmam sincs, el tudom-e egyáltalán távolítani a daganatot – felelte a főorvos. – De meg kell próbálnunk, különben biztosan meghal. Legyen óvatos az altatásnál. – A grófnő szemének villanását látva még hozzátette: – Bocsásson meg, nem úgy gondoltam. Tudom, hogy egy ilyen esetben különösen óvatos lesz.

– Sok oxigénre lesz szüksége, de majd gondoskodunk róla. A vérkeringése nem rossz, és ahhoz képest, amilyen állapotban a légzése van, a beteg viszonylag jól terhelhető. Csak azt nem értem, miért várt ilyen sokáig?

– Eleinte alig voltak panaszai. Sejtelve sem volt róla, mi baja lehet.

– Jó. Szív-keringési rendszer lezárva, túlnyomás. Folyamatos infúzió, vért is kap.

A sebész bölintott, aztán megint a röntgenfelvételeket kezdte nézegetni. – Meg kell fordítani a beteget. A bal oldalhoz kell hozzáférnem.

– Akkor a jobb oldalára fektetjük, és felkötjük a bal karját, hogy ne zavarjon.

– Remek, von Ringsdorff doktornő.

Az aneszteziológusnő már indulni készült, de eszébe jutott valami, és visszafordult: – Ruben doktor erősen kötődik hozzá?

– Szereti a lányt.

A grófnő sóhajtva lépett a műtőasz-

talhoz, és kiadta az utasításokat. Feltették a vérnyomásmérőt és bekapcsolták az infúziót. Éppen elkészültek, amikor beléptek a sebészek.

Von Ringsdorff doktornő utasítására megkezdődött az altatás, bekapcsolták az oxigénlégzést. A beteg nyugodtan feküdt, semmi zavar nem lépett fel, csak a vérnyomás esett alig észrevehetően. Az ajkak cianózisa szinte teljesen eltűnt, a beteg elegendő oxigénhez jutott.

Anders doktor a szike után nyúlt, és hosszú vágást ejtett az ötödik bordától kiindulva, teljes szélességben. A szövetek szétcsúsztak. – Csipeszt – hallatszott a főorvos hangja. – Kampót! – A vérző ereket elkötötték, s az asszisztensek széthúzták a seb száját.

Anders doktor új szikét kért, és leválasztotta az ötödik borda csonthártyáját. A műtősnő kérés nélkül nyújtotta a speciális műszert, amellyel a sebész kiemelte a bordát.

Michael Ruben tudta, hogy a kiemelt bordák helye gyorsan porcosodik, s az eltávolított bordák funkcióját hamar betöltik, mégis minden egyes vágásra, amely Claudia testébe hasított, furcsa fájdalmat érzett. Az ő számára ez a műtét egész más volt, mint a többi. Küszködött a tudatalattijával. Természetesen jobb lett volna, ha az egészséget átengedi von Ringsdorff doktornőnek, másrészt viszont meghalna az idegességtől, ha nem lehetne itt a műtőben. Itt kell lennie, hogy személyesen győződjön meg róla, semmit

nem mulasztanak el. Úgy érezte, képtelen lenne elviselni a bizonytalan-ságot.

Meg lehet egyáltalán menteni?

Minden rendben van, de még mindig nem biztos, hogy egyáltalán végre lehet-e hajtani a műtétet. Mi történik, ha Anders doktor úgy dönt, hogy mégsem tudja eltávolítani a daganatot? Akkor a legjobb, amit Claudiának kívánhat, az, hogy ne is ébredjen fel, mert az ébredés szörnyű lenne.

– Kész? – kérdezte Anders doktor.

– Máris? – riadt fel Michael Ruben. Szóval most dől el minden, a következő percben. Rosszul érezte magát, úgy érezte, mindjárt elájul, ahogy bekapcsolta a gépeket, és ezzel az egész légzőrendszert enyhe túlnyomás alá helyezte.

A műtősnő újabb kést nyújtott a sebésznek, aki egyetlen hosszú vágással felnyitotta a bal mellhártyát. Szinte a hátgerincig nyúlt a vágás. Ott feküdt előttük a tüdő, s a légzés ritmusára mozgott. Anders doktor félretolta, hogy jobban láthassa a mellkasüreg egész bal oldalát, aztán halkán megszólalt:

– Húzzák meg jobban a kampókat, hogy be tudjam helyezni a bordafeszítőt. Így jó, köszönöm.

A seb kitárult, s a sebész most belelátott a mellkasüreg egész bal oldali részébe.

Az első érzés, ami elhatolt a tudatáig, az ijedség volt.

Hitetlenkedve meredt rá a daganatra, amely sokkal nagyobb volt, mint hitte volna. Nemcsak a tüdőt nyomta, hanem a szívet is.

A műtőasztal körül mindenki felkapta a fejét. Túl sokáig tart a szünet. Anders doktor sosem áll le ok nélkül, akkor most miért habozik? A főorvoshoz legközelebb álló asszisztens előrehajolt, míg ő is át tudta tekinteni az egész mellkasüreget. Felhúzta a szemöldökét, és olyan riadtan nézett, hogy mindenki azonnal megértette, hogy a helyzet válságos, még az is, aki maga semmit sem látott.

A műtőasztal körül végigfutó hullám elért az altatóorvosig, von Ringsdorff doktornő kérdő pillantást vetett Michael Rubenre, aki felállt, átnézett az alacsony válaszfal fölött, s abban a pillanatban úgy érezte, minden megfagyott benne.

Hogy is merészeltük? – gondolta elkéseredetten. – Mit képzeltünk? Ezt a daganatot senki nem tudja kivenni. A sebész számára itt nem marad más hátra, mint összevarrni és várni.

Ragacsos, forró hullám öntötte el, rosszul érezte magát, halottsápadt lett, és homlokán kövér izzadságcseppek gyöngyöztek.

– Menjen ki! – szólt rá szelíden, de határozottan a mellé álló Doris von Ringsdorff, és mert Michael nem mozdult, szelíden meglökte.

Nem, nem hagyhatom egyedül – gondolta magában Michael. – Mellette

kell maradnom. Szegény drága kicsi lány!

– Kérem . . . – Nem is hallotta, mit mond az aneszteziológusnő. Úgyis mindegy, csak ürügy, a doktornő pontosan látja, mi a helyzet. Michael hátat fordított a műtőasztalnak, és nehézkes léptekkel kiment a mosdóba, hogy hideg vizet csurgasson az arcára. Vége, mindennek vége!

★

Rudolf Lang megfordult, és pillantása az elektromos órát kereste. Hányadszor már? Ahányszor odanézett, mindig úgy érezte, már egy egész örökkévalóság telt el, aztán kiderült, hogy a mutató legfeljebb tíz perccel vándorolt odébb. Idegőrlő volt a várakozás. A műtő bejárata fölött még mindig égett a piros lámpa, senki nem jött ki, és senki nem ment be. Mintha megszűnt volna a külső világ.

A folyosó egyik nyitott ablakán át friss levegő áramlott be. Ha ott állna, valamivel jobb lenne, de úgysem bírná sokáig, mert félne, hogy lemarad valamiről, s az ablak túl messze volt. Kétszer is telefonált Bonnba, s a titkárnője beszámolt mindenről. Többen is keresték telefonon, jó lenne, ha minél előbb visszajönne. A pártjából valaki értésére adta, hogy esetleg valami fontos pozíciót kap. Szóval felfelé ível a karrierje. Egy-két pillanatig még örülni is tudott a hírnek.

Csak hogy nem vállalhatom el azt az

állást – gondolta most magában, ahogy fel-alá járkált a folyosón. – Ha minden kiderül, elveszett ember vagyok.

Hirtelen megtorpant, és maga elé meredt.

Annak idején, amikor feleségül vette Beatét, úgy érezte, mindent elért, amit elérhetett. Nem alkalmazott többé, hanem önálló gyáros, magas társadalmi rangú ember. Sokáig azonban ez sem elégítette ki. A kis üzemben minden ment magától, nem volt szükség reformokra, akkor is minden olajozottan működött, ha napokig be se ment. Amikor felkérték, hogy vegyen részt a politikai életben, lelkesen mondott igent. Az önbizalmát erősítette, hogy Bonnba hívták. Nem volt igaz, amit a rossz nyelvek állítottak, hogy azért érzi ilyen jól magát Bonnban, mert unja az életet Bergesfeldenben, beleértve a házasságát is. Nem azért volt olyan sokat Bonnban, hogy szórakozzon, hanem tényleg igyekezett jó munkát végezni. Volt benne becsvágy, és életében először olyan feladatot kapott, amely ki-elégítette.

És most mindennek vége, ha beszél, ha az újságok kitergetik az egész históriát.

Mégiscsak odament az ablakhoz, kihajolt, és égő szemmel bámult fel az égre.

Istenem, micsoda kilátás, hogy megint nap mint nap ki kellene járnia a gyárba, és olyan ügyeket kellene intéznie, amiket ugyanolyan jól megold a

helyetese, ha ugyan nem jobban. Bé-
nító magányban, szürke unalomban
telnek majd élete utolsó termékeny
évei.

Muszáj elmondani? – szólalt meg
benne egy belső hang, de azonnal el is
hallgattatta. Megígérte. A hang azon-
ban makacsul folytatta. Az a sebész
gyakorlatilag megszarolt, becsapott,
nem érvényes az ígérete. Az orvosok-
nak kötelességük megoperálni Clau-
diát.

Melege lett, és fáradtan végigsimí-
tott a homlokán. Nem, nem megy –
gondolta végül.

Megint megszólalt benne a kísértés.
Nem kell mindent elmondani. Csak
alkoholra gyanakodtak. Mondd azt,
hogy Beate titokban ivott, és gyógyszer-
eket is szedett. Rajtad kívül senki nem
jött rá.

A szíve gyorsabban kezdett dobog-
ni. Ez az, megvan a megoldás! Ők
maguk adták az ötletet. A májkáros-
odásra kiváló magyarázat a túlzott alko-
hol- és gyógyszerfogyasztás. Csak az
orvosok gyanúját kellene igazolnia.

Megkönnyebbülten, szinte felszaba-
dultan húzta ki magát.

Ha az újságok megírják, az emberek
legfeljebb azt mondják majd, hogy a
férjének is kijuthatott.

Határozott léptekkel indult a legkö-
zelebbi telefonfülke felé a klinika fo-
lyosóján. Aprópénz után kotorászott a
zsebében, aztán bedobta és tárcsázott.
Míg a kapcsolásra várt, kinyílt a műtő
tolóajtaja, hordágyon egy beteget tol-

tak be. Egy pillanatra belátott a műtő
előterébe. Az egyik ajtóban magas,
karcsú férfi jelent meg műtési öltözék-
ben, maszk nélkül. Az arcáról folyt a
veríték, sápadtnak és elkeseredettnak
tűnt.

Ruben doktor!

Rudolf Lang visszaakasztotta a
kagylót és felrántotta a fülke ajtaját.
Hallotta, ahogy a pénzermék leesnek,
de ügyet sem vetett rá, rohant az ajtó
felé, s pillantásával a fiatal orvost ke-
reste.

Az új beteget kísérő nővér rászólt,
hogy nem mehet be.

Rudolf Lang ügyet sem vetett rá,
mereven bámult Ruben doktorra. Meg
akarta kérdezni, mi történt, de torkán
akadt a szó. Ruben doktor arca min-
dent elárult. Kész, vége, nem lehetett
megmenteni, meghalt?!

– Kérem! – lépett közelebb a nővér,
és nem éppen gyengéden kitolta a fo-
lyosóra. Az ajtó azonnal becsukódott.

Ott állt kirekesztve, egyedül, magá-
nyosan.

Claudia, az ő kis Claudiája! Elveszí-
tette! Először Beate, akit soha nem
tudott úgy szeretni, ahogy megérde-
melte volna, és most a lánya, az egyet-
len ember, aki igazán közel állt
hozzá!

Istenem, Istenem, tégy csodát, csak
most az egyszer! Mindent megteszek,
mindent odaadok cserébe!

Hogy is lehetett olyan átkozottul
biztos benne, hogy az orvosoknak
nemcsak segíteniük kell, de segíteni is

fognak? Néha a legjobb orvosok sem tehetnek semmit, és maga Anders doktor mondta, hogy csak reméli, hogy meg tudja menteni Claudiát.

Öklével a homlokára csapott.

Őrült, örült volt! Itt szaladgált fel-alá, ravasz terveken törte a fejét, hogy kimásszon a bajból, és közben ott bent meghalt a lánya, az egyetlen lánya!

★

Ruben doktor csendesen visszalépett a helyére. Sápadt és elkeseredett volt, de úgy érezte, nem bírna kint maradni. Hogy nézett rá Claudia apja! Életükben először valami közösséget éreztek egymással, hisz mindketten szeretik Claudiát.

Von Ringsdorff doktornő kutató pillantást vetett a fiatal kollégára, aztán részvevően bólintott feléje.

A műtét folytatódott.

Igen, mindenki legnagyobb megdöbbenésére Anders doktor úgy döntött, hogy nem adja fel.

A műtősnő vékony, hosszú nyelvű műszert nyújtott oda, azzal vágta be a mellhártya felső részét, gondosan ügyelve, nehogy megsértse a fontos ideget, amely csak vékony, fehér fonálnak tűnt a szívburok fölött.

Maga Anders doktor is meglepődött és megkönnyebbült, milyen könnyen sikerült leválasztania a mellhártyát a daganat felső részéről.

– Ez volt a legveszélyesebb pillanat – mesélte később a feleségének.

Aztán kétoldalt finoman leválasz-

totta a daganatról a vékony szövetet, mélyen belenyúlt az üregbe, és óvatosan próbálta leválasztani a daganatot a környezetéről. A felspriccelő vértől hirtelen semmit nem látott, szívást kellett kérnie.

Sziszeggett, szörcsögött a pumpa, aztán újra látott. Megkönnyebbülten állapította meg, hogy a daganat jól mozgatható, ellenállás nélkül haladhatott előre.

A teremben halálos csend volt, szinte kézzelfogható volt a feszültség. Senki nem láthatta, mit csinál a sebész, de annyi látszott, hogy a daganat felső része kiszabadult.

– Csökken a vérnyomás, gyorsul a pulzus – szólalt meg figyelmeztetően az altatóorvosnő.

– Adjon vért – felelte Anders doktor fel sem pillantva.

Most a másik oldal felé haladt, s végül két kézzel foghatta meg a daganatot. Megtalálta a gyökerét, és elszorította, de a daganatot még nem emelte ki.

– A beteg állapota romlik – jelentette változatlan nyugalommal a grófnő.

– Gyorsítani a transzfúziót, lejjebb a fejét – vágta rá a sebész, aki még mindig a daganat kiemelésén fáradozott.

Erősödött a vérzés.

Abba kell hagyni – futott át a sebész fején –, de ha most abbahagyom, akkor mindennek vége.

Észre sem vette, hogy valaki letö-

rölte a homlokáról az izzadságot. Hallotta, hogy az altatóorvosnő közli, a beteg kollabál. Keserű dac öntötte el. Hát minden hiába lett volna?

– A beteg nem lélegzik.

Még egyszer nekifogott, megragadta a daganatot, és most végre sikerült kiszabadítania a mellkasüregből.

Csak ekkor hatolt el a tudatáig az aneszteziológus megjegyzése.

– Narkózt leállítani, tiszta oxigént!

– Már megtörtént.

Teltek a másodpercek, senki nem mozdult, aztán egyszer csak megszólalt von Ringsdorff doktornő, s a hangja megkönnyebbülten csengett: – A légzés újraindult.

– Gyorsan! – hajtotta a munkatársait a sebész. Egy pillanatnyi veszteni való idő sem maradt. Villámgyorsan kötöttek, varrtak, hogy lezárják az üreget.

– Dréncsövet, tüdőt óvatosan felpumpálni – rendelkezett Anders doktor. Az aneszteziológusok a lehető legóvatosabban hajtották végre az utasítást, aztán csendben vártak.

Mikor a tüdő visszanyerte normál méretét, a légzés magától beindult.

– Minden rendben – jelentette ragyogó arccal von Ringsdorff doktornő. Ruben doktorra nézett, akinek még mindig sápadt arcán mintha enyhült volna valamit a feszültség, s a szeméből is eltűnt a rémült kifejezés. Megkönnyebbülten bólintott vissza kolléganőjének.

Már csak a drótok és a finom varratok voltak hátra, aztán Anders doktor megkönnyebbülten megszólalt: – Le lehet zárni a sebet. Sikerült!

– Óriási volt! – szólalt meg mellette az asszisztáló orvos. – Csodálatos munka volt!

– Ez igen! Nem hittem volna... – hallatszott egy másik hang.

– Na de uraim! – vágott közbe a főorvos.

Tovább dolgoztak, mosolyogva és jókedvűen. Mikor a kötözés befejezését már átengedhették a műtősnővéreknek, a mosdó felé indultak. Anders doktor egy pillanatra a fiatal kolléga vállára tette a karját.

– Nagyon rossz volt, ugye? – kérdezte részvevően.

– Igen – felelte rekedten Ruben doktor. – Soha nem fogom elfelejteni önnek, főorvos úr!

– Ugyan – mosolygott Anders doktor –, csak azt tettük, amit kellett, mint mindig, maga is tudja.

★

– Már itt is van? – kérdezte a főorvos, ahogy belépett az ügyeletre. Éppen most érkezett, és már a bejáratnál azzal fogadták, hogy most hoztak be három sérültet, közülük kettő súlyos.

Michael Ruben éppen a köpenyét gombolta be, még nem járt le az ügyelete.

– Hogy van?

Anders doktornak mondania sem kellett, kire gondol. – Jól – jött azonnal

a válasz, még mielőtt az első sérült fölé hajolt volna.

– Még nem tért egészen magához.

A vizsgálóasztalon fekvő férfi halkan nyögött. Karján és lábán több sebből vérzett. Beszorult a kocsijába, mikor összeütközött a nyerges vontatóval, de képes volt mozgatni a végtagjait, csak természetesen erős fájdalmai voltak.

– Kénytelenek vagyunk mozgatni, hogy lássuk, épek-e az inak és az idegek – magyarázta Anders doktor. – Ennyi elég is, mindjárt megröngtenezik.

– Nem kötöznek le?

– Majd arra is sor kerül, de előbb látnunk kell, nincs-e csontsérülése, ér-ti? Kapott tetanuszoltást? Nem? – Anders doktor körülnézett, az osztályos orvost kereste. – Adjanak neki tetanuszt, a sebek erősen szennyezettek. – Rábízta a sérültet az egyik nővérré, hogy vigye át röntgenre, aztán a félig öntudatlan asszony mellé lépett, akit Ruben doktor vizsgált. A nőnek eltört a karja. Michael éppen egy nyílt sebet tisztított ki a másik karján.

– Gyorsaltatást, aztán összevarrjuk a sebet és helyrerakjuk a csontot – mondta Anders doktor. A harmadik sérültnek vágott sebei voltak, azt is össze kellett varrni. – Mind a két beteget vigyék majd a műtőbe. Előremegyek, a műtőből leszólnak, ha hozzátják őket. – Anders doktor intett Michaelnek. – Később majd beszélni szeretnék magával.

– Még két műtét, már úgyis tele

vagyunk, főorvos úr! – próbált tiltakozni a műtősnővér.

– Én is tudom, de mit csináljunk?

– A titkárnője kereste a főorvos urat valami boncolás miatt. Hova is írtam fel a nevet? – keresgélt a nővér a papírjai között. Anders doktor jól tudta, kiről van szó.

– Köszönöm, ne keresse! – intett a nővérnék, s belépett a mosdóba, ahol már készülődött Ruben doktor. A főorvos közelebb intette. – Tegnap este felhívott Weitzmann professzor.

– Ismeri a professzoromat?

– Csak névről. Érdeklődött, hogy mi volt ez a Lang-ügy, amit úgy felfűjtak az újságok. Nem kellett sokat magyaráznom, mindjárt azt mondta: – Az a fiú lelkiismeretes, nem követ el ilyen műhibát. Aztán még megkért, mondjam meg magának, hogy bármikor visszamehet hozzá, egy kolléga elmegy a kórházából.

Michael Ruben csinos arca kipirult az örömtől. – A jó öreg professzor úr – mormolta hálásan.

– Én is örültem. Látja, ezzel minden probléma rendeződött. Köztünk szólva itt is maradhat. Az urak meg gondolták magukat; a boncolás eredményétől függetlenül ebben az ügyben elfogadták az én álláspontomat.

Anders doktor egy szóval sem említette, mennyi harcába került, hogy kicsikarja ezt a döntést, de hát végül sikerült. Egy nővér lépett a főorvos mögé, és feladta rá a steril köpenyt.

Ruben doktor is belebújt a magáéba, aztán bement az előkészítőbe, ahol az egyik asszisztens már megkezdte az altatást.

Törés volt, a beteg leesett valahonnan. Friss törés, nem kellett komplikációkra számítani, hamar végeztek vele. A beteget kitolták, az orvosok megint bemosakodtak, tiszta ruhába bújtak, és máris kezdődhetett a következő műtét, aztán a három sérült került sorra, akik kicsit több időt igényeltek.

Michael Ruben a zsúfolt délelőtt és az álmatlanul töltött éjszaka ellenére is frissnek és vidámnak érezte magát, mikor kilépett a műtőből. Anders doktor kérte, hogy menjen be hozzá a dolgozószobájába. Ahogy az intenzív osztály mellett elhaladt, nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy legalább egy pillanatra benézzen.

Claudia aludt, de a nővér mondta, hogy már többször is felébredt. Az apja az ágy mellett ült, és fogta a kezét. Ahogy a fiatal orvost meglátta, azonnal felállt, hogy átengedje a helyét.

– Magát kereste.

Michael elmosolyodott, és a beteg fölé hajolt, hogy meghallgassa. Egy ilyen műtét után mindig fennáll a tüdőgyulladás veszélye, és soha nem elegendő az óvatosság, de semmi gyanús zörejt nem hallott.

A nővér Rudolf Lang fülébe súgott valamit, aki meglepődve vonta fel a szemöldökét. – Itt? – kérdezte csodálkozva.

– Igen, Bonnból jöttek, valamelyik újságtól.

– Most nem – háritotta el a gyáros. A lányára nézett, de Claudia mélyen aludt, meg Michael Ruben is itt volt, és nem utolsó sorban kíváncsi is volt, mi szél hozta ide a riportereket. Az intenzív osztályról kilépve alig maradt ideje, hogy levegye és a fogásra akassza a steril köpenyt, máris körbefogták az újságírók, és mindenfelől záporoztak a kérdések.

– Igaz, hogy ön lesz a Fejlesztési Bizottság elnöke? – Egy másik újságíró úgy tudta, hogy külügyi szóvivő lesz. Szemmel láthatólag többféle hír röppent fel, folyt a találgatás. Mindenesetre hízelgő volt, hogy több fontos poszttal is összefüggésbe hozták a nevét.

Néhány pillanatig boldog volt, de ekkor kilépett az intenzív osztályról Michael Ruben, gyors, közönyös pillantással mérte végig az újságírókat, aztán már ment is tovább.

Rudolf Lang egyik hivatalt sem vállalhatja el, ha elmondja, mibe keveredett a felesége. Ki hinné el neki, hogy az utolsó pillanatig nem tudott semmiről? Senki, és még ha el is hinné valaki, az irigy vetélytársak majd gondoskodnának róla, hogy megtépázzák a hírnevét.

– Kérem, egy-két dolgot azért csak elmondhat – erősködött az egyik újságíró, akit felületesen ismert.

– No comment – húzódott vissza

védekezón. Jól jött a klasszikus válasz, amelyhez gyakran folyamodnak a politikusok, ha nem akarnak beszélni valamiről, ami még nem érett meg a nyilvánosságra, de hamarosan köztudottá válik.

Megint nyílt az intenzív osztály ajtaja, és Lang egy pillanatra belátott Claudia ágyára. A lány még mindig aludt, az arca kicsit kipirult. Tökéletesen egészségesnek tűnt.

– A főorvos úr kéri, hogy egy pillanatra fáradjon be hozzá – lépett oda a nővér.

Rudolf Lang elköszönt az elégedetlenül morgó újságíróktól.

– Legalább valami halvány célzást, mit fog választani? – A riporterek számára kész ténynek számított, hogy felajánlják neki az állások valamelyikét, és tulajdonképpen igazuk is volt, de szabad-e bármit is elvállalnia?

– No comment – ismételte meg a politikus, és lefelé indult a folyosón.

A főorvos szobájában Ruben doktoron kívül Anders doktornő is ott volt, mindhárman feléje fordították a fejüket, mikor belépett a hatalmas irodába. Lang azonnal érezte, hogy történt valami, és kellemetlen érzése támadt.

– Megérkezett a boncolás eredménye – szólalt meg a főorvos. – A kórboncnok részletes elemzést adott, szabad felolvasnom? – nyúlt egy papírlap után.

– Felnyitották a hasüreget – nézett fel Anders doktor. – Minden szerve egészséges volt, kivéve a májat. To-

vább idézem: „... a szervből csak egy sötétsárgára színeződött elkorcsosult maradvány maradt. A máj teljesen szétroncsolódott.” – A főorvos megint felnézett. – Valami ilyesmire számítottunk, ha nem is ilyen mértékben. A kórboncnok egyértelműen fogalmaz, olvasom tovább: „Ez a roncsolódás nem következhetett be kizárólag a narkózis következtében.” Amit mindannyian gondoltunk, Lang úr. Feltételezem, hogy ön is osztotta ezt a gyanúkat, különben nem akadályozta volna meg a boncolást, amit kezdetben ön követelt.

Mindenki hallgatott.

Messziről mentőautó szirénáját hallották, a folyosón sietős léptek koppantak, valahol megcsörrent egy telefon. Az előszobában kattogni kezdett egy írógép, és hirtelen minden nesz felerősödött.

Ruben doktor az ablakhoz lépett, és kibámult a napfényes kertbe, ahol betegek sétálgattak. Bárki bármit is mondott eddig, csak most vált bizonyossággá, hogy ártatlan volt a beteg halálában, nem ő ölte meg a szeretett lány anyját. Hirtelen csak megkönnyebbülést érzett. Sokszor végiggondolta már magában, mit és hogyan tett a narkózis során, de soha nem tudott megszabadulni a lelke mélyén ott bujkáló kételytől.

Nem követett el hibát. A klinikai vizsgálatok semmi olyasmit nem mutattak ki, ami májkárosodásra utalhatott volna. Ha az asszony túléli a műté-

tet, valószínűleg akkor sem élhetett volna sokáig, hisz ahogy a máj állapotát leírják, regenerálódásra képtelen volt, visszafordíthatatlan károsodást szenvedett. De mitől?

Michael Ruben megfordult, és Langra nézett.

Katja Anders is a gyárost figyelte, csak Anders doktor foglalatzkodott látszólag az előtte fekvő papírokkal. Anders doktor az egyetlen, aki tudja, mit ígért Rudolf Lang a lánya műtete előtt.

És ha nem mondok semmit? – futott át Rudolf Lang fején.

Beleborzongott az izgalomba. A főorvos semmire sem kényszerítheti, csak az orvos szava állna szemben az övével. Miért kockáztatná a karrierjét, miért kellene mindenről lemondania, ami értelmet ad az életének? Talán nagy politikai karrier előtt áll, még sokra viheti, akármi lehet belőle!

És akkor még mindig ott van a másik kísértő lehetőség, hogy egyszerűen csak helybenhagyja az orvosok első gyanúját. Kellemetlen, ha az újságok megírják, hogy egy köztisztelőben álló politikus elhunyt felesége ivott. Az alkohol egy újabb áldozata, hozzá még a gyógyszerek. Elég, ha ezt mondja, senki nem vonhatja kétségbe az állítását. A halott sem. És Sorti? A gondolatra kényelmetlen érzése támadt, de majd óva inti Sortit, hogy beszélni merjen.

Nem, nincs semmi veszély, és mindenki meg lesz elégedve. Michael Ru-

bent – a jövődő vejét, miért is ne? –, szóval Michaelt rehabilitálják, a belgyógyász, a főorvos és nem utolsósorban Claudia elégedett lesz vele.

Anders doktor a telefon után nyúlt, aztán mégis meggondolta magát, és megszólalt.

– Ez minden. Vagy van még valami?

A tekintete nem volt különösebben erőszakos, ahogy Rudolf Langra nézett, a gyáros mégis megvetést velt kiolvasni belőle.

Nem tartotta be az ígérését!

Hát jó – gondolta, és gyorsan, de nem túl lelkesen megköszönte a torkát. – Természetesen jogos az állításuk, hogy a feleségem halálát nem az altatás okozta. Ezért is vontam vissza azt a meggondolatlan állítást, amit a dolgok nem ismerete és az első gyász mondatott velem. Nem emeltem vádat, mihelyt rájöttem, hogy a feleségem . . . szenvedélybeteg volt.

Michael Ruben egy lépést tett előre, és döbbenet bámult az idősebb férfira. Benne is felmerült persze a gyanú, de semmiféle bizonyítékot nem talált.

Katja Anders is meglepődött. A férjére nézett, akin látszott, hogy ő az egyetlen, aki nem csodálkozik rajta, hogy a becsvágyó, hírnevén gondosan őrködő politikus most kész kényes kérdésekre is válaszolni.

Anders doktor nem mosolygott, de kék szemében varakozásteljes feszültség csillant.

Rudolf Lang letörölte homlokáról a verítékot, és megint megköszönte a

torkát, mielőtt folytatta. Látszott rajta, hogy neheze érik a beszéd.

– Akkor jöttem rá, mikor a feleségem szobájában átnéztem a személyes holmijait. Tulajdonképpen a lányomra akartam bízni, de aztán valami büntudatféle arra készítetett, hogy magam végezzem el a kellemetlen feladatot. Én is tudom, hogy elhanyagoltam a feleségemet. Boldogtalan volt.

A férfi hirtelen mintha álomból ébredt volna, összeráncolta a homlokát. A hangja most erőteljesebben, szinte dühösen csengett. – Nem akarok jobbnak látszani, mint amilyen vagyok. Az volt a fő, hogy nem ment ki a fejemből a maguk véleménye, hogy a feleségem ivott vagy gyógyszereket szedett. Hiszen nem is tudtam róla semmit. Ha hazatelefonáltam, a hangja néha olyan volt, mintha nem lenne egészen józan. Első izgalmamban nem akartam tudomásul venni, mert bűnösnek éreztem magam, értik? Még a sajtót is tájékoztattam, de aztán gondolkozni kezdtem, és . . . szóval felmentem a szobájába, és mindent átnéztem.

Rudolf Lang megint a homlokát törölgette. – Megsemmisítettem, amit találtam – folytatta aztán.

Megint csend támadt. Anders doktor tekintette még mindig csak feszült figyelmet sugárzott, s a felesége egy pillanatra azon tűnődött, vajon még mire vár? Nem hisz Rudolf Langnak? Elérte, amit akar, Langné férje mindent elmond.

– A feleségem . . . – Lang egy pilla-

natra elhallgatott. Azt akarta mondani: alkoholista volt, aztán még meg akarta említeni a kidobott tablettákat. Tényleg tabletták voltak, legalábbis részben, még csak hazudnia sem kell.

Hirtelen maga előtt látta Claudiát. Lehunyt szemmel, mozdulatlanul feködött, nagyon sápadt volt, mint aki meghalt.

Így látta maga előtt, mikor a műtét végére várt, és milyen keserves volt a várakozás! Mikor Michael Ruben arcáról leolvasta a bizonyosságot! Vége! Mikor azt hitte, hogy meghalt, és csodáért imádkozott, akkor fogadta meg magának, hogy ha a lánya életben marad, megmondja az igazságot.

Túlélte. Ez a sebész meg ez az altatóorvos itt mellette megmentették Claudia életét. Be kell tartania az ígérését.

– A feleségem . . . – megint szünetelt tartott, de aztán hangosan és határozottan folytatta: – A feleségem kábítószeres volt.

Michael Ruben Rudolf Lang karjára tette a kezét. A politikus ránézett a nyílt, barátságos arcra, és tovább beszélt.

– Egy barátnőjénél megismerkedett egy bizonyos Sortival, aki mindenfélével kereskedett. Tőle kapott először hasist, aztán nemsokára heroint, nem tartott sokáig az egész. Boldogtalan volt és elkeveredett. A fickó egyre több pénzt követelt. Olvastam az utolsó levelét, leplezetlenül zsarolta. Nem vártam meg, amíg engem is megpróbál zsarolni, odamentem, és mindent ki-

szedtem belőle. Választhatott: vagy kipakol, vagy eltűnik, mert nem kockáztathatom, hogy kapcsolatba lépjen a sajtóval.

– Elfogadható magyarázat a máj állapotára – szólalt meg nyugodtan Anders doktor. – Köszönöm, Lang úr.

A politikus zavartan elmosolyodott, és az ablakhoz lépett. Nevetségesnek és ugyanakkor megkönnyebbültnek érezte magát. A karrierjének vége, de ezzel a vallomással, amely egyenértékű volt egy lemondással, legalább utólag jóvátett valamit a feleségével szemben.

Katja Anders és a férje összenéztek.

– Istenem – suttogta döbbenten Michael Ruben.

Megcsörrent a telefon. – Főorvos úr, sürgős esetet hoztak be, strúma, a beteg nem kap levegőt.

Anders doktor megígérte, hogy azonnal jön, aztán Ruben doktorhoz fordult. – Magára most nincs szükségem, úgy tudom, von Ringsdorff doktornő még bent van a műtőben, Büttner doktornak volt egy váll-luxációja.

A feleségére is vetett egy figyelmeztető pillantást, aki azonnal felállt, és vele együtt kiment a szobából.

– Ezzel rehabilitálva van? – kérdezte gyorsan Rudolf Lang. – Persze lesz még egy közlemény a sajtóban. Majd nyilatkozom az újságíróknak, hogy végre egyszer és mindenkorra lezárjuk az ügyet.

Még mielőtt Michael Ruben bármit

is mondhatott volna, kisietett a szobából.

Michael megdöbbsent, egymást kergették a fejében a gondolatok. Erre tényleg nem számított!

*

Claudia jól nézett ki. Elmosolyodott, ahogy belépő édesapja mögött meglátta Michaelt.

– Olyan csodálatos, hogy lélegezni tudok – szólalt meg halkán. A hangja még kicsit rekedt volt, de az hamar elmúlik. – Már nem is emlékeztem rá, milyen érzés. Michael, hogy köszönjem meg neked meg Anders doktornak? Csodálatosak voltak, ugye, apa?

Sejtelled sincs, mennyire csodálatosak – gondolta magában az apja, de hangosan inkább ezt mondta: – Azt hiszem, kicsit már bizonyítottam Ruben doktornak a hálámat – kezdett hozzá, de azonnal észbe kapott. – Ne sértődjön meg, Ruben doktor, magának minden joga megvolt a rehabilitálásra. Javíthatatlan egoista vagyok, bocsásson meg!

– Papa, mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte zavartan Claudia, aki egy szót sem értett az egészből.

– Szóval beleegyeztem a boncolásba.

Claudia arca kipirult az izgalomtól. – Jaj, apa, úgy örülök. És...?

– Egyértelmű, hogy nem az altatás okozta szegény édesanyád halálát, hanem...

– Májbetegség – vágott gyorsan a szavába Ruben doktor.

– Jó, de mitől? – nézett kutatva hol az apjára, hol Michaelre a lány.

– Sok minden okozhat májkárosodást, sokszor nagyon nehéz vagy egyáltalán nem lehet egyértelműen tisztázni az okokat.

– Ne félj, kicsim, mindent elintézem.

– Bejössz még ma? – kérdezte Claudia, mikor az apja az ajtó felé indult.

Mikor egyedül maradt Michaellel, mosolyogva kérdezte: – Nem gondolod, hogy alkalmat akart adni, hogy megbeszéljünk valamit? Úgy érzem, ő is egyetért.

– Azt hiszem... remélem – bólintott Michael.

– Szabad... megcsókolnod? – kérdezte a lány kicsit szégyenkezve. Valószínűtlenül fiatalnak tűnt, törekenyen feküdt az ágyán, nagyon szép volt, és Michael nagyon szerelmesnek érezte magát. Minden másnál fontosabb a boldogság, hogy a lány újra egészséges. Úgy érezte, még az apját is szereti, szeretnie kell.

A lány fölé hajolt, lehelete az arcát súrolta, aztán finoman, gyengéden megcsókolta telt, piros ajkát.

Mikor felállt, Claudia ránevetett, a pillantásuk még egyszer összefonódott, aztán lehunyta a szemét, és kisvártatva elaludt.

Visszajött Rudolf Lang. – Ugye, most nem fog hiányolni, ha kicsit hazamegyek? – kérdezte alvó lányára nézve.

Megjelent a nővér, hogy ellenőrizze a vérnyomást, a légzést és a veseműködést. – Minden rendben – jelentette ki. – A doktor úr azt mondta, holnap már átvihetjük egy másik szobába.

– Ez jó jel? – kérdezte a folyosón Rudolf Lang.

– Igen, nagyon jó. Persze eltart még egy darabig, amíg teljesen rendbe jön.

– Itt jó kezekben van.

– Nyugodtan ránk bízhatja, ha visszamegy Bonnba.

– Nem megyek vissza.

– Persze, tudom. Előbb a hamvasztás, aztán a temetés. Kérem, szóljon, hogy mikor lesz, szeretnék elmenni.

– Köszönöm, Ruben doktor, de azután se megyek vissza. A politikai karrieremnek vége.

Michael Ruben döbbenetben bámult rá, csak most értette meg, milyen áldozatot hozott Lang érte meg Claudiáért.

– Egy pillanat – szólalt meg gyorsan. – Hajlandó lenne megvárni? Rögön jövök.

Anders doktor éppen a műtő előterében súrolta a kezét, gondosan, alaposan, mint mindig, és közben az asszisztáló orvossal beszélte meg az esetet.

– Biztos alkoholista – mondta éppen, mikor Michael belépett. – Jó, hogy jön. Von Ringsdorff doktornőnek talán segítségre lesz szüksége. Nehéz lesz elaltatni a beteget. Mindenesetre legyen készenlétben.

– Azonnal jövök, csak egy pillanat.

– Michael a főorvos füléhez hajolt, és belesúgott valamit. Anders doktor

összehúzza a szemöldökét, aztán megfordult, és csodálkozva nézett rá a fiatal orvosra.

– Tényleg ezt akarja tenni?

Michael elpirult, és kicsit zavartan mosolygott. – Nem látom be, miért ne. Az én számomra gyakorlatilag már semmi fontossága nincs, feltéve persze, ha az Erdei Klinika beleegyezik.

– Hm... – tűnődött mosolyogva Anders doktor, aztán újra a körmeire fordította teljes figyelmét. – Oké, egyetértek – mondta kis szünet után.

– Köszönöm, főnök! – s azzal Michael már ki is rohant.

Kint már kissé türelmetlenül várta Rudolf Lang, szeretett volna végre túl lenni az egészen.

A fiatal orvos lihegve, ragyogó szemmel lépett oda hozzá. – Nem szeretném, ha ez az ügy nyilvánosságra kerülne – mondta gyorsan. – Anders doktor is egyetért. Nekünk bőven elég, ha a sajtóban közzéteszik a boncolás eredményét, magyarázatra semmi szükség.

Rudolf Lang azt hitte, álmodik. Ez a fiú le akar mondani minden elégtételről?

– Igen, de az emberek úgyis találgatni fogják, mitől volt a májkárosodás – szólalt meg kicsit zavartan.

– Bizonyos szervek könnyen károsodhatnak úgy, hogy a pontos ok soha

nem derül ki. Már csak Claudia miatt sem szabadna szellőztetni az ügyet.

– Hát ebben igaza van.

Lang arca kivörösödött. – Ha maga lemond róla, én az maradhatok, aki vagyok. A karrieremnek vége lett volna, egy kábítószeres botrány minden politikust megöl, még ha teljesen ártatlanul keveredik is bele.

– De van még valami, ami engem nagyon aggaszt – vallotta be Michael. – Ez a Sorti továbbra is kábítószerrel fog kereskedni.

– Örökre elhagyta Münchent. Megbíztam egy detektívet a figyelésével. Milánóban lakik, és állítólag minden kapcsolatot megszakított a kábítószerkereskedelemmel. Rendszeresen ellenőrzi a rendőrség.

– Akkor én most búcsúzom, a vizontlátásra.

– Vizontlátásra, Ruben doktor... kedves vőm.

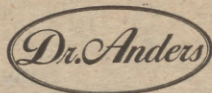
Michael bemosakodott, beöltözött, aztán a műtőbe sietett, ahol a sebészek még a röntgenfelvételeket nézegették. Von Ringsdorff doktornő most kezdte meg az altatást.

A sebészek beléptek a lámpák fénykörébe, a műtősnő odanyújtotta a szikét. Mielőtt elvette volna, Anders doktor egy pillantást vetett Michaelre.

Michael Ruben bólintott, s a szeme nevetett.

Vége

11. füzet

SENKI TÖBBET...

Csikorogva fékez egy autó az Erdei Klinika előtt, kiugrik egy férfi, s az elébe rohanó ápolók segítségével ájult asszonyt emel ki a kocsiból. Koraszülés a hetedik hónapban.... Anders doktor és kollégája már készenlétben várja őket, s megkezdődik a harc a pislákoló kis életért. Az asszony utolsó reménye ez a gyerek, tőle várja megromlott házassága megmentését. S az apa, a férj, most is egy rulettasztal mellett ül valahol... A folyosón kezét tördelve járkal fel-alá a hűsöges jó barát. Tudnak-e segíteni az orvosok?...

Az Ön élete tartalmas, szórakoztató,
időnként kellemes izgalmakkal teli?
Ha így van, ez a reklám nem Önnek készült.
Ha azonban jólesne egy kis kikapcsolódás,
vidámság, színvonalas időtöltés, ne habozzon!

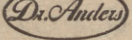
A RAKÉTA REGÉNYÚJSÁG hetente kínál
rejtvényt, humort, nívós irodalmat, krimit, színes anyagokat,
vagyis mindazt, ami hétköznapjait ünnepnappá teheti.

AJÁNLJUK LAPUNKAT!

Ui.: Ne felejtse el kedden
RAKÉTA REGÉNYÚJSÁGOT vásárolni!

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a című regényújságot
..... példányban évre, az alábbi címre:

A megrendelő neve: _____

címe: _____

--	--	--	--	--

város, község, kerület

utca, tér, ltp.,

emelet, ajtó

Előfizetési díja egy évre 528,- Ft, fél évre 264,- Ft, negyed évre 132,- Ft
Az előfizetési díjat a részemre küldendő átutalási postautalványon egyenlítem ki.

.....
A megrendelő aláírása

Figyelem! A megrendelőlapot kérjük *bérmentesítve* az alábbi címre küldeni:
Hírlapelőfizetési és Lapellátási Iroda, BUDAPEST 1900

Kedves Olvasó!

Reméljük, megkedvelte Anders doktort, Katját, a kis Michaelt, és szívesen olvassa történeteiket.

Örömmel értesítjük, hogy a regényújság mostantól előfizethető. Ezzel a lehetőséggel minden kedves olvasónknak, de különösen a kistelepüléseken lakóknak kívántuk megkönnyíteni a füzetek beszerzését.

Lapunkat továbbra is *megvásárolhatja a hírlapárusoknál, de választhatja az előfizetést is.*

További jó szórakozást kíván az ANDERS füzetekhez
a Rakéta Könyvkiadó Kft.

Rakéta Könyvkiadó Kft.
Felelős kiadó Veress Mariann
Fordította Borbély Mária
Készült a Pécsi Szikra Nyomdában, 91-511, Pécs, 1991
Felelős vezető: dr. Farkas Gábor igazgató
Kiadványszám 36
ISBN 963 7485 03 1
ISSN 0865-9680

A mű eredeti címe: Alexa Alexandra: Angeklagt: Dr. Michael Ruben

© Copyright 1981 by VERLAGSUNION PABEL-MOEWIG
All Rights Reserved

Published under agreement with Quelle Presse Freiburg/Br and GPA Gerd Plessl Agentur und Verlag GmbH

1274-3

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS

ISMÉT KEDVEZZEN MAGÁNAK!

UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!

Ha a Dr. ANDERS füzetsorozat 9., 10., 11., 12. és 13. számában található szelvényeket összegyűjti és postai levelezőlapra felragasztva elküldi a Rakéta Könyvkiadó Kft.-nek, akkor sorsoláson értékes külföldi utazásokat nyerhet. (A levelezőlapon kérjük a pályázó nevét, lakcímét, irányítószámát is feltüntetni.)

Nyeremények:

- ciprusi üdülés 9 napra 2 személy részére
- 6 nap Isztambul 2 személy részére
- Egy hét Görögországban apartmanban (ellátás nélkül)
2 személy részére
(az utazások időpontját a nyertes választja meg)

Az összegyűjtött szelvények beküldésének határideje:
1991. július 15.

A sorsolás augusztus 5-én lesz, a helyét és a pontos időpontot később közöljük.

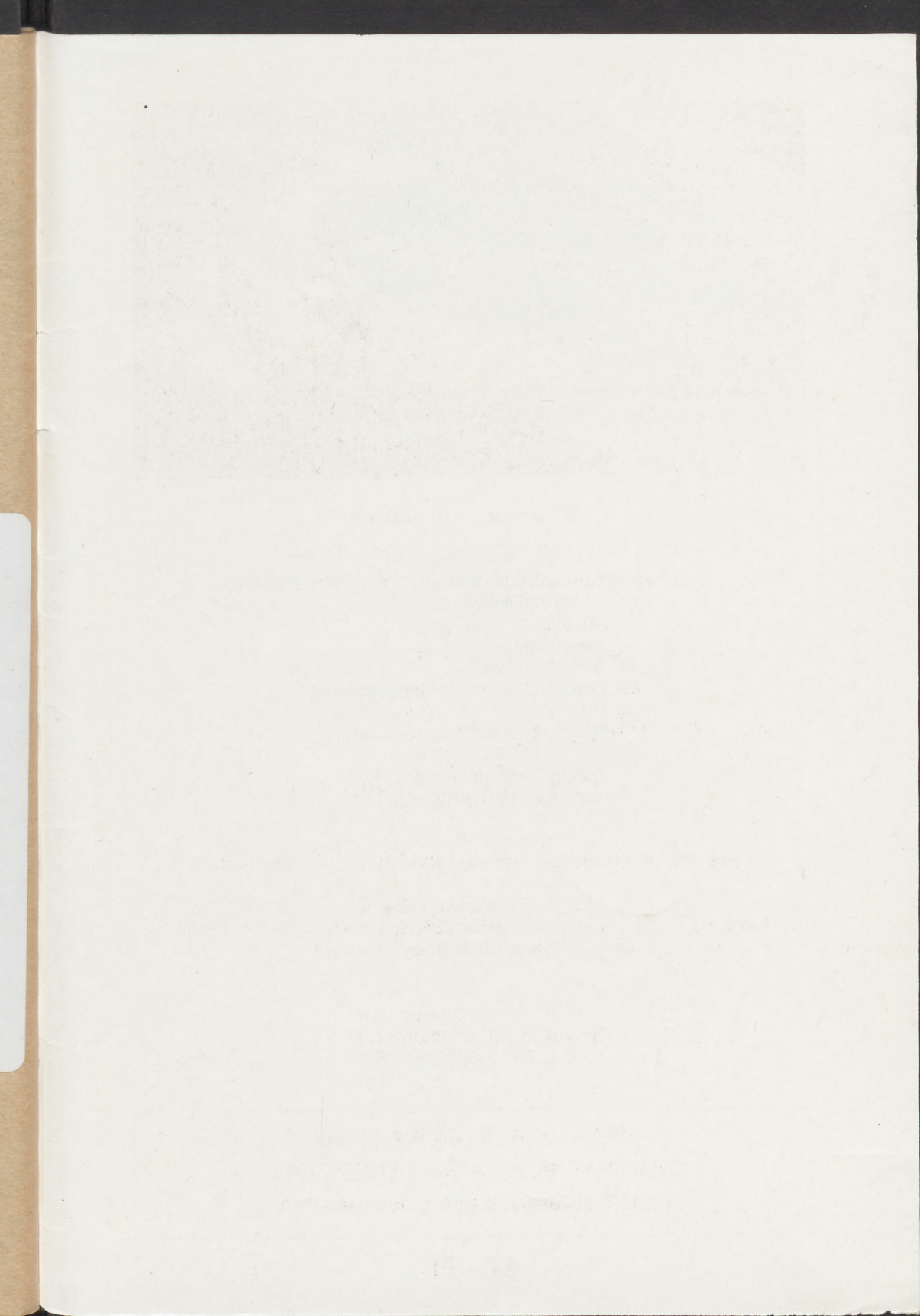
A nyertesek az Extra Tours Utazási Iroda vendégei lesznek.

Jó utazást kíván

a **RAKÉTA KÖNYVKIADÓ KFT.**
és az **EXTRA TOURS UTAZÁSI IRODA**

Dr. Anders
10. füzet

Címünk: Rakéta Könyvkiadó Kft.
Budapest, Vörösmarty tér 1.
1051

EXTRA-TOURS

Utazzon az idén is Velünk!

Görögországban

kényelmes apartmanokkal várjuk kisgyermekes utasainkat

- Olympich-Beach
- Kavala
- Asporovalta
- Sithonia-félsziget
- Olympiada homokos tengerpartján

Rendszeres autóbuszjárat indul

Lido di Jesolóra

június 29-től pénteki napokon
szállodai elhelyezés, félpanzió

Velencei kirándulás

március 15-től rendszeresen, idegenvezetővel, városnézéssel

Ciprus a szerelem szigete

tengerparti szállodában, félpanziós ellátással, saját úszómedencével,
csak forintért az év bármely szakában

EXTRA-TOURS

Utazási Iroda
Budapest XIII., Pozsonyi út 23.
Tel.: 132-47-93, 131-17-53

ISMÉT KEDVEZZEN MAGÁNAK!
UTAZÁSÁT BÍZZA A SZERENCSEJÉRE!
Pályázati felhívásunkat a 64. oldalon találja meg.

44,- Ft